

Řetěz ze železa

CASSANDRA CLARE

POSLEDNÍ HODINA

KNIHA DRUHÁ

#BOKLAB
YOUNG AND NEW ADULT

Copyright © 2021 by Cassandra Clare
Cover photo – Illustration ©2020 by Cliff Nielsen
Cover design by Nick Sciacca © 2021 by Simon & Schuster, Inc.
Translation © Pavel Kaas, 2022
Czech edition © Nakladatelství Slovart, 2022

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této knihy nesmí být reprodukována v knižní, elektronické ani jiné podobě, ukládána do databází či rozmnožována bez předchozího písemného souhlasu vydavatele.

Všechny postavy, místa a události v této knize jsou smyšlené a jakákoli podobnost se skutečnými osobami, ať již žijícími, nebo mrtvými, stejně jako se společnostmi, podniky, událostmi nebo místy je čistě náhodná.

Řetěz ze železa

Z anglického originálu *The Chain of Iron*, poprvé vydaného v roce 2021 v nakladatelství Margaret K. McElderry Books / Simon & Schuster, 1230 Avenue of the Americas New York, NY 10020, přeložil Pavel Kaas
Vydalo Nakladatelství Slovart, s. r. o., v Praze v edici #BOOKLAB v roce 2022

Editorka Marie Iljašenko
Redakce a korektury Jiří Kettner
Sazba Alias Press, s. r. o., Bratislava
Tisk FINIDR, s. r. o., Český Těšín
Vydání první

ISBN 978-80-276-0279-7

10 9 8 7 6 5 4 3 2 1

www.slovart.cz

ČÁST PRVNÍ

HRÁTKY

Brzy o mejch zvláštních hrátkách ještě uslyšíte. Z poslední prácičky jsem si v láhvi od zázvorovýho piva schoval pravou červenou, ale zhoustla jako lepidlo, takže se s ní nedá psát. Červený inkoust snad postačí.

– Jack Rozparovač

LONDÝN: EAST END

Mít znovu lidské tělo bylo zvláštní a nové zároveň. Znovu cítil, jak mu vítr čechrá vlasy a studené sněhové vločky ho štípou do tváře, zatímco si vykračoval po dlažebních kostkách. Znovu si máchal pažemi do kroku.

Bylo těsně po rozednění a ulice byly většinou prázdné. Jen tu a tam zahlédl pouličního prodavače, jak tlačí svůj vozík zasněženou ulicí, nebo metařku v zástěře a šátku spěchající za svou úmornou prací.

Když obcházel hromadu sněhu, zakopl a zamračil se. Je tak slabý. Zoufale potřebuje sílu. Bez ní nemůže pokračovat.

Před ním se mihl temný stín. Jakýsi starý muž v dělnické kombinéze s čepicí staženou nízko do čela vklouzl do uličky odbočující z hlavní třídy. Tam se usadil na bednu a opřel se zády o cihlovou zeď. Sáhl do zánadří odřené kombinézy, vylovil láhev ginu a odšrouboval ji.

Neslyšně se k starci přiblížil uličkou. Vysoké zdi tyčící se po obou stranách bránily pronikání dosud slabého denního svitu. Stařec k němu vzhlédl kalnýma očima. „Vo co de?“

Příšeřím se zalesklo ostří z adamasu. A znovu a znovu, jak se opakovaně nořilo do starcovy hrudi. Rudý gejzír barvil šarlatovou mlhou špinavý sníh.

Zabiják přidřepł na bobek a nadechl se. Energie mužova umírání, jediná užitečná věc, kterou mu smrtelník mohl poskytnout, do

něj proudila skrze nůž. Vstal a usmál se s pohledem obráceným ke kalné obloze. Už se cítil lépe. Už byl silnější.

Už brzy bude natolik silný, aby se mohl utkat se svými skutečnými nepřáteli. Když se otáčel k odchodu z uličky, šeptal si pro sebe jejich jména.

James Herondale.

Kordélie Carstairsová.

I

ZÁŘNÁ SÍŤ

*A stále sedí, mladá v zemi staré,
tiše tu nad sebou rozjímá,
a muže láká v zářnou síť, již tká,
až srdce, tělo, život skončí v její moci.
Růže a mák jsou její květy; však kde
jich není, ó Lilith, která šíříš vůni
a hebké polibky a sladký spánek, budou pastí?
– Dante Gabriel Rossetti, „Body’s Beauty“*

Nad městem Londýnem se usadila hutná zimní mlha, jež rozprostřela svá chapadla ulicemi, zahalila budovy do matného pozlátka a živořícím stromům podél dlouhé zanedbané příjezdové cesty propůjčila mrtvolně šedý přísvit. Právě touto cestou k Chiswick House přijížděla v kočáře Lucie Herondaleová. Dům rozeznávala pouze podle střechy, jež se tyčila z mlhy jako vrchol himálajského štítu nad příkrovem mraků.

Svého koně Baliose nechala stát pod vstupním schodištěm. Přehodila mu houni přes hřbet, zlehka ho políbila na čenich a vykročila zanedbanou terasovitou zahradou. Minula rozpraskané a poničené sochy Vergilia a Sofokla, nyní již zarostlé bujícími popínavými rostlinami, jejichž úponky ovíjely a zakrývaly i ulomené kamenné končetiny povalující se v trávě. Další sochy byly zčásti

zahaleny splývajícími větvemi stromů a dávno neudržovanými keři. Na první pohled to působilo dojmem, jako by divoce se rozrůstající rostlinstvo sochy přímo požíralo.

Když našla cestu pobořeným růžovým altánem, došla Lucie nakonec až ke staré cihlové kůlně uprostřed zahrady. O střechu kůlna přišla už dávno; Lucii připadalo, jako by narazila na opuštěnou pastýřskou boudu někde na vřesovišti. Dokonce se z ní klikatil i tenký pruh šedého kouře. Odehrávat se to v románu *Krásná Kordélie*, připotácel by se sem přes vřesoviště šílený, ale pohledný vévoda, jenže nic se nikdy neodehraje tak, jak se o tom píše v knihách.

Všude kolem kůlny viděla nevelké kopečky hlíny, pod nimiž v posledních čtyřech měsících spolu s Grace pohřbily výsledky svých neúspěšných experimentů – těla uhynulých ptáků nebo kočkami zabitých krys a myší, které zkoušely znovu a znovu přivést k životu.

Zatím nefungovalo nic. A to Grace nevěděla všechno. Netušila, že Lucie má schopnost ovládat mrtvé. Nevěděla, že se Lucie pokouší *přikazovat* těm mrtvolkám, aby se vrátily do života, že se k nim snaží *proniknout*, aby zachytila něco, co by mohla přivést zpět do světa živých. Nic z toho zatím nezabíralo. Zdálo se, že to, co Lucie v mrtvých dokáže ovládat, těla s jejich smrtí opustilo.

O ničem z toho se Lucie před Grace nezmínila ani slůvkem.

Lucie nad chmurnými úvahami rezignovaně pokrčila rameny a zamířila k masivním dřevěným dveřím. Občas se sama sebe ptala, k čemu tu jsou dveře, když domek nemá střechu. Teď však vyťukala smluvený signál a čekala.

Okamžitě uslyšela kroky a vzápětí zaskřípěla závora. Dveře se rázně otevřely. Za nimi stála Grace Blackthornová. Ve tváři se jí nehnul ani sval. Rozpuštěné vlasy splývající na ramena se jí i v tom vlhkém počasí stříbřitě leskly. „Tys přišla,“ řekla a znělo to spíš přeřekveně než potěšeně.

„Přece jsem to slíbila,“ odvětila Lucie a protáhla se kolem Grace. Vnitřek zahradního domku představovala jediná místnost s podlahou z udusané hlíny, nyní téměř zmrzlé.

Na zdi visel na hrubě tepaných hácích erbovní meč rodu Blackthornových. Pod ním byl ke zdi přiražený stůl, na němž trů-

nila improvizovaná laboratoř – řady kolon a skleněných lahví, hmoždíř s tloukem, tucty zkumavek. Zbytek plochy stolu zabíraly nejružnější balíčky a plechovky, některé poloprázdné, z jiných už zbyly jen na hromádku naházené prázdné obaly.

Vedle stolu plápolal oheň založený přímo na zemi. To byl zdroj kouře linoucího se tam, kde kdysi bývala střecha. Oheň byl nepřírozně tichý a neolizoval dřevěná polena, nýbrž hromadu kamenů, a jeho nazelenalé plameny chtivě vyšlehovaly vzhůru, jako by chtěly strávit železný kotel zavěšený na háku nad ohněm. V kotli vřel jakýsi černý lektvar, který vydával zemitý a zároveň chemický pach.

Lucie pomalu přistoupila k druhému, většímu stolu. Na tom spočívala rakev. Pod jejím skleněným víkem viděla Jesseho, přesně takového, jako když byli naposledy spolu – bílá košile, černé vlasy měkce splývající po zátylku. Oční víčka připomínala bledé pŕlměsíčky.

Lucie se ve svém snažení neomezovala jen na ptáky, netopyřy a myši. Snažila se přimět k návratu do světa živých i Jesseho, i když si to mohla dovolit vždycky jen krátce, když Grace pro něco šla a nechala ji s Jesseho tělem samotnou. Dařilo se jí však ještě hůř než se zvířaty. Jesse nebyl prázdný jako ti živočichové – něco v něm cítila: život, sílu, duši... Ať to ale bylo cokoliv, bylo to uvězněno kde-si mezi životem a smrtí a ona s tím nemohla hnout. I při pouhém snažení pociťovala slabost a nevolnost, jako by dělala něco špatně.

„Už jsem nevěřila, že přijdeš,“ namítla příkře Grace. „Čekám tu celou věčnost. Sehnalas durman?“

Lucie sáhla do kapsy pro titěrný balíček. „Nebylo snadné zmizet. A nemůžu se zdržet dlouho. Večer mám schůzku s Kordélií.“

Grace si od ní balíček vzala a roztrhla ho. „To kvůli té zítřejší svatbě? Co ty s tím máš společného?“

Lucie se na Grace upřeně podívala, ale zdálo se, že Grace tomu opravdu nerozumí. Často se zdálo, že Grace nechápe, proč lidé něco dělají, pokud odpověď byla *proto, že tak se chovají přátelé*, nebo *protože to děláš pro někoho, koho máš ráda*. „Jsem Kordéliina starosvatka,“ řekla. „Povedu ji k oltáři, ale také jí musím pomáhat a podpořit ji před obřadem. Dnes večer si s ní vyjdu, aby...“

Grace vysypala balíček do kotle, až to prudce zasyčelo. Ke stropu vyšlehl záblesk plamene následovaný obláčkem octově páchnoucího kouře. „Nemusíš mi to vysvětlovat. Jsem si jistá, že mě Kordélie nemá zrovna v lásce.“

„Já s tebou o Kordélii diskutovat nebudu,“ vypravila ze sebe přes záchvat kašle Lucie.

„Já na jejím místě bych nejednala jinak,“ řekla Grace. „Diskutovat ale nemusíme o ničem. Nezvala jsem tě kvůli planým tlachům.“

Sklopila zrak ke kotli. Mlha a kouř se v nevelké místnosti spojily a obklopily Grace mlžnou svatozáří. Lucie si zamnula ruce v rukavicích. Cítila, jak jí zrychluje tep, když Grace začala odříkávat: „*Hic mortui vivunt. Igni ferroque, ex silentio, ex animo. Ex silentio, ex animo! Resurget!*“

Zatímco Grace deklamovala, směs začala vřít mocněji, plameny začaly syčet a šlehaly výš a výš, až k okraji kotle. Trocha směsi vybublala ven a rozstříkla se po zemi. Lucie instinktivně uskočila, když ze země vyrazily zelené výhonky, z nichž vzápětí vypučely stonky, listy a poupata. Stvoly se po pár sekundách pnuly téměř do výšky jejích kolen.

„Funguje to,“ zajíkla se. „Ono to opravdu funguje!“

Gracina obvykle bezvýrazná tvář se na okamžik zachvěla radostí. Přistoupila k rakvi a Jesse...

Tak rychle, jak vyrostly, květy zase uschly a opadaly ze stonků. Bylo to jako sledovat děj ve zrychleném záběru. Lucie bezmocně přihlížela, jak listy opadávají a stébla schnou, praskají a lámou se vlastní vahou.

Grace stála jako přimrazená a zírala na mrtvé rostliny na zemi. Pak pohlédla na rakev – ale Jesse se nepohnul.

Pochopitelně.

Grace stála jako solný sloup.

„Řeknu Christopherovi, aby mi příště sehnal čerstvější,“ ozvala se Lucie. „Nebo silnější činidla. Něco musíme dělat špatně.“

Grace přistoupila až k bratrově rakvi. Položila dlaň na sklo. Pohybovala rty, jako by něco šeptala; Lucie však nedokázala odezírat. „Problém není v kvalitě ingrediencí,“ řekla pak potichu a chladně

Grace. „Problém je v tom, že příliš spoléháme na vědu. Aktivátory, činidla... věda je žalostně omezená, pokud jde o takové výkony, jako je ten, o který se tu pokoušíme.“

„Jak to můžeš vědět?“

Grace ji sjela ledovým pohledem. „Já vím, že si o mně myslíš, že jsem hloupá, protože jsem neměla žádné soukromé učitele jako vy,“ řekla, „ale v Idrisu jsem stihla pár knih přečíst. Popravdě řečeno jsem nastudovala bezmála celou knihovnu.“

Lucie musela uznat, že Grace má alespoň částečně pravdu – netušila, že se Grace zajímá o četbu nebo vůbec o cokoli jiného než mučení mužů a vzkříšení Jesseho z mrtvých. „Pokud se nemáme spoléhat na vědu, co navrhuješ?“

„Samozřejmě magii.“ Grace to vyslovila, jako by poučovala dítě. „Ne ale tuhle... tuhle dětskou hru, pracovní kouzla vyčtená z knihy, kterou se moje matka ani neobtěžovala schovávat.“ Spíš ta slova vyplivla, než vyslovila. „Moc musíme načerpat z jediného místa, kde se dá získat.“

Lucie ztěžka polkla. „Ty myslíš černou magii. Získávání moci z mrtvých a její využívání k očarování jiných mrtvých.“

„Někteří tento druh magie považují za zlo. Já ho ale mám za nutnost.“

„No, já tomu říkám zlo,“ namítla Lucie a nedokázala přitom potlačit podrážděnost. Zdálo se, že Grace dospěla k rozhodnutí bez ní, což Lucii rozhodně nepřipadalo fér. „A já zlé věci dělat nechci.“

Grace netrpělivě zavrtěla hlavou na znamení, že Lucie dělá z komára velblouda.

„Musíme si o tom promluvit s nějakým nekromantem.“

Lucie se otrásla. „S nekromantem? To rozhodně ne. Spolek by nám to zakázal, i kdybychom náhodou nějakého dokázaly najít.“

„A má k tomu svoje důvody,“ odsekla Grace ostře a povytáhla si sukně. Zdálo se, že se chystá domek opustit. „To, co musíme udělat, není úplně dobré. Rozhodně ne v tom smyslu, v jakém si většina lidí dobro představuje. Ale tos věděla od začátku, Lucie, takže si přestaň hrát na to, že jsi lepší než já.“

„Ne, Grace.“ Lucie jí zastoupila cestu. „Tohle já nechci a nevěřím, že by to takhle chtěl Jesse. Nemohly bychom si promluvit s čarodějem? S někým, komu Spolek důvěřuje?“

„Spolek jim možná věří, ale já ne.“ Grace zaplanuly oči. „Rozhodla jsem, že bychom měly spolupracovat, protože se mi zdálo, že Jessemu se líbíš. Mého bratra jsi ale znala velmi málo, a vůbec ne, když byl ještě naživu, tak si nehraj na nějakého experta. Já jsem jeho sestra a já ho přivedu zpět, ať k tomu bude potřeba udělat cokoliv a jakýmikoliv prostředky. Rozumíš, Lucie?“ Grace se zhluboka nadechla. „Je na čase se rozhodnout, jestli ti záleží víc na té tvé svatosti, nebo na tom, abys mému bratrovi navrátila život.“

Kordélie Carstairsová přivřela oči, když Risa přitlačila na hřeben z želvoviny. Zachytil se v husté hřívě tmavě rudých vlasů vyčesaných do složitého účesu, o němž jí komorná tvrdila, že je teď nesmírně moderní.

„Nemusíš se s tím dnes tak namáhat,“ namítla Kordélie. „Je to jen sánkařský piknik. Budu mít vlasy rozčuchané, i kdybys je sponkami a hřebeny úplně prošpikovala.“

Risin nesouhlasný pohled ji přesvědčil, že klást odpor nemá smysl. Kordélie usoudila, že Risa pokládá za svoji povinnost postarat se, aby se její svěřenkyně svému snoubenci líbila. Koneckonců, bere si Jamese Herondalea, skvělou partii podle měřítek jakékoliv společnosti, ať lovců stínů, nebo civilů – mladíka pohledného, bohatého, z dobré rodiny, a navíc ještě milého.

Nemělo smysl říkat, že nezáleží na tom, jak vypadá. Jamesovi by bylo jedno, kdyby se ukázala v róbě do opery, i kdyby přišla úplně nahá. Nemělo ale smysl snažit se to Rise vysvětlit. Nic by tím nezískala, naopak – bylo příliš riskantní vysvětlovat to komukoliv.

„*Dokhtare zibaye man, tou ayeneh knodet ra negah kon,*“ řekla Risa a nastavila Kordélii stříbrné zrcadlo. *Má krásná dcero, podívej se do zrcadla.*

„Vypadá to nádherně, Riso,“ musela Kordélie uznat. Perlové hřebínky v temně rubínové hřívě oslnivě zářily. „Jak chceš ale tohle zítra překonat?“

Risa jen mrkla. Aspoň někdo se na zítřek těší, pomyslela si Kordélie. Pokaždé, když pomyslela na svou svatbu, měla chuť skočit z okna.

Zítřka bude v tomto pokoji sedět naposledy a matka a Risa jí budou vplétat hedvábné květiny do jejích dlouhých, hustých vlasů. Zítřka se bude muset tvářit, že je zrovna tolik šťastná, jako je dokonale oblečená. Pokud bude mít hodně velké štěstí, většina svatebních hostů bude zaujata hlavně jejím oblečením. Doufat se dá ostatně vždycky.

Risa ji zlehka pleskla po rameni. Kordélie se poslušně zvedla, naposledy se zhluboka nadechla, než jí Risa utáhla tkaničky korzetu, vypnula prsa a narovnal páteř. Hlavním účelem korzetu, pomyslela si Kordélie podrážděně, je přimět ženu, aby si důkladně uvědomila, jak se její postava liší od naprosto nedosažitelného společenského ideálu.

„Dost!“ zaprotestovala hlasitě, když se jí kostice zařízly do kůže. „Doufala jsem, že si na tom pikniku dám taky něco k jídlu, víš?“

Risa obrátila oči v sloup. Zvedla zelené sametové šaty a Kordélii do nich navlékla. Pak jí povytáhla dlouhé vypasované rukávy a upravila nadýchanou bělostnou krajku na manžetách a dekoltu. Následoval proces zapínání spousty titěrných knoflíků na zádech. Šaty padly tak těsně, že by se do nich bez korzetu Kordélie nevešla. Když vzpažila, aby jí Risa mohla přehodit Cortanu přes záda, zatřpytil se Kordélii na levé ruce prsten Herondaleů jako z dálky viditelná známka jejího zasnoubení.

„Měla bych si pospíšit,“ poznamenala Kordélie, když jí Risa podala malou hedvábnou kabelku a rukávnik, aby ji nezábly ruce. „James si potrpí na dochvilnost.“

Risa rázně kývla, což bylo v jejím podání totéž jako vřelé objetí na rozloučenou.

A je to pravda, pomyslela si Kordélie, když za šustění šatů sestupovala po schodech. James se *skutečně* sotvakdy opozdil. Povinností snoubence bylo doprovázet dámu na večírky a večere, nosit jí limonádu a vějíře a být jí k dispozici jako tanečník. James svoji úlohu zastával na výbornou. Celou sezónu jí věrně dělal partnera

na všech těch k uzoufání nudných akcích Spolku, jinak ho ale vídala zřídka. Občas se k ní a ostatním přátelům připojil při těch skutečně příjemných příležitostech, jako bývala odpoledne v Dábově taverně nebo čaje u Anny, ale i tehdy působil roztržitě a ustaraně, jako by byl duchem někde úplně jinde. Promluvit si o společné budoucnosti neměli téměř šanci a Kordélie si vlastně ani nebyla jistá, co přesně by říkala, kdyby tu možnost měla.

„Lejlo?“

Kordélie právě vycházela hlavním vchodem zdobeným mozaikou s meči a hvězdami. Rozhlédla se, ale nikoho neviděla. Až po chvíli jí došlo, že její matka Sona stojí u okna v průčelí domu. Jednou rukou držela odhrnutý závěs, druhou měla položenou na kulatícím se břiše.

„Jsi to ty,“ řekla Sona. Kordélie si nemohla nevšimnout čím dál tím temnějších stínů pod matčinými očima. „Kam zase jdeš?“

„Pouncebyovi pořádají na Parliament Hillu sáňkařský piknik,“ řekla Kordélie. „Jsou sice příšerně nudní, ale Alastair jde taky a mě napadlo, že bych tam mohla přijít na jiné myšlenky a nemusela pořád myslet na zítřek.“

Sona se pousmála. „Nervozita před svatbou je naprosto normální, milá Lejlo. Já jsem měla tu noc před svatbou s tvým otcem takový strach, že moc nescházelo a ujela bych prvním ranním vlakem do Konstantinopole.“

Kordélie se krátce, zprudka nadechla, jako by užuž chtěla něco říct, a matčin úsměv pohasl. *Ach jo*, pomyslela si Kordélie. Uplynul týden od chvíle, kdy byl její otec Eliáš Carstairs propuštěn z uzavřeného oddělení Basiliady, nemocnice lovců stínů v Idrisu. Pobyl si tam celé dlouhé měsíce – rozhodně mnohem déle, než původně čekali – aby se zbavil svých problémů s alkoholem, o nichž všichni tři ostatní členové rodiny Carstairsových věděli, ale nikdy se o nich slovem nezmínili.

Doma ho čekali už před pěti dny. Ani se jim ale neozval, s výjimkou strohého dopisu odeslaného z Francie. Žádný slib, že se vrátí na Kordéliinu svatbu. Byla to trapná situace, o to trapnější, že ani Kordéliina matka, ani její bratr Alastair nebyli ochotni o tom diskutovat.

Kordélie se zhluboka nadechla. „*Mâmân*, já vím, že pořád doufáš, že by otec mohl dorazit včas na svatbu...“

„Nedoufám. Já to vím,“ prohlásila Sona. „Ať ho zdrželo cokoliv, svatbu své jediné dcery si ujít nenechá.“

Kordélie se musela držet, aby užasle nezavrtěla hlavou. Jak může mít matka ještě takovou víru? Otec kvůli své „nemoci“ zmeškal tolikery narozeniny, dokonce i Kordéliinu první runu. To kvůli této nemoci byl nakonec zatčen a poslán do Basiliady v Idrisu. Teď by měl být vyléčen, ale jeho dosavadní nepřítomnost nevěstila nic dobrého.

Na schodech se rozlehl dupot a ve vstupní hale se objevil Alastair s rozevlátými tmavými vlasy. V novém tvídovém zimním kabátu vypadal skvěle, dokonce i když se mračil.

„Alastaire,“ oslovila ho Sona. „Ty také půjdeš na ten sáňkařský piknik?“

„Nikdo mě nepozval.“

„To není pravda,“ ozvala se Kordélie. „Alastaire, vypravila jsem se jen proto, že ty máš jít taky!“

„Je mi to moc líto, ale moje pozvánka se nejspíš někam ztratila,“ máchl Alastair odmítavě rukou. „Já si zábavu dokážu opatřit sám, matko.“

„Víte co, vy dva?“ zaškaredila se Sona a zavrtěla hlavou. To Kordélii přišlo velice nespravedlivé. Ona přece pouze uvedla na pravou míru Alastairovu lež.

Sona se prohnula v bedrech a vzdychla. „Budu muset s Risou probrat ten zítřek. Ještě se toho musí spousta zařídit.“

„Ty bys měla *odpočívat*,“ zavolal za matkou Alastair, ale ta už kráčela chodbou ke kuchyni. V okamžiku, kdy se ztratila z dohledu, otočil se Alastair rozhněvaně ke Kordélii. „Ona čeká na otce?“ zasyčel tiše. „Pořád ještě? Proč se musí tak mučit?“

Kordélie bezmocně pokrčila rameny. „Miluje ho.“

Alastair si odfrkl. „*Chi! Khodah margam bedeh*,“ prohlásil hrubě v jejích mateřštině.

„Láska nedává vždycky smysl,“ řekla Kordélie a Alastair rychle uhnul pohledem. V Kordéliině přítomnosti se o Charlesovi

nezmínil už pár měsíců, a přestože dostával dopisy nadepsané Charlesovým pečlivým rukopisem, ne jeden z nich našla Kordélie neotevřený v koši. Po chvíli dodala: „Kéž by dal alespoň vědět, že je v pořádku – už kvůli matce.“

„Vrátí se, až jemu se to bude hodit. A jak ho znám, objeví se v tu nejméně vhodnou dobu.“

Kordélie uhladila prstem jemný perzián rukávníku. „Ty nechceš, aby se vrátil, Alastaire?“

Alastair se na ni podíval očima jakoby zahalenýma neproniknutelným závojem. Celé roky Kordélii ochraňoval před pravdou, omlouval otcovy „návaly nemoci“ a častou nepřítomnost. Kordélie se teprve před několika měsíci dozvěděla, jakou cenu Alastair za svoji snahu zaplatil. Teď už věděla o těch neviditelných jizvách na duši, které tak usilovně skrýval.

Zdálo se, že se chystá odpovědět, když se pod okny ozval dusot koňských kopyt tlumený stále padajícím sněhem. U kandelábru před domem zastavil tmavý kočár. Alastair odhrnul závěs a zamračil se.

„Ten je Fairchildových,“ poznamenal. „James se ani neobtěžuje tě vyzvednout a posílá za sebe svého *parabátai*?“

„Tohle bylo nespravedlivé,“ odsekla Kordélie, „a ty to víš.“

Alastair znejistěl. „Asi máš pravdu. Herondale je docela svědomitý.“

Kordélie sledovala, jak Matthew Fairchild svižně seskočil z kočáru. Nedokázala se ubránit náhlému přívalu obav – co když James zpanikařil a poslal Matthewa, aby to s ní večer před svatbou ukončil?

Nebud' směšná, napomenula se v duchu Kordélie. Matthew si pískal, když stoupal po schodech. Země byla pokrytá sněhem sem tam zneuctěným šlépějemi. I za tu chvíli ulpěly Matthewovi na ramenu kabátu s kožešinovým límcem bělostné krystalky vloček. Třpytily se mu i v blond vlasech a tváře rámované výrazně vysedlými lícními kostmi měl zrudlé zimou. Vypadal jako anděl od Caravaggia poprášený sněhem. Přece by si nepohvizdoval, kdyby přinášel špatné zprávy?

Kordélie otevřela dveře. Matthew stál přímo proti ní nad schodištěm a oklepával si sních ze šněrovacích bot. „Buď zdráva, drahoušku,“ pozdravil ji. „Přišel jsem tě odvézt na vysokánský kopec, ze kterého se pak budeme řídit na vratkých a neovladatelných kusech dřeva.“

Kordélie se usmála. „To zní lákavě. A co budeme dělat pak?“

„Sice se to těžko vysvětluje,“ odpověděl Matthew, „ale pak na ten kopec vylezeme zpátky a budeme to opakovat znovu a znovu. Prý to nějak souvisí s posedlostí sněhem.“

„Kde je James?“ přerušil ho Alastair. „Víš, ten, co tu měl původně být.“

Matthew sjel Alastaira znechuceným pohledem. Kordélii se sevřelo srdce jako pokaždé v podobné situaci. Takhle to teď bylo vždycky, když se Alastair setkal s někým ze Zbojníků. Posledních několik měsíců jako by byli všichni na Alastaira alergičtí, ona netušila, proč tomu tak je, a zeptat se si netroufala. „James byl odvolán k důležitému úkolu.“

„Jakému?“ nedal se odbýt Alastair.

„To není tvoje starost,“ odvětil Matthew se zjevným potěšením. „Ty máš docela jiné, ne?“

V Alastairových černých očích se zablýsklo. „Neradil bych ti, abys mou sestru zavlekl do nějakých potíží, Fairchilde,“ řekl pak. „Já vím, v jaké společnosti ty se pohybuješ.“

„Nech toho, Alastaire,“ vložila se do toho Kordélie. „Opravdu se tomu Pouncebyovic pikniku chceš vyhnout, nebo jsi jen dráždil matku? A pokud platí to druhé, svezeš se se mnou a s Matthewem?“

Alastair šlehl pohledem po Matthewovi. „Proč vlastně nemáš klobouk?“

„Abych schovával tyhle vlasy?“ Matthew pyšně pohodil zlatou hřívou. „Proč zakrývat slunce?“

Alastair nasadil naprosto znechucený výraz. „Já se jdu projít,“ prohlásil pak.

Bez dalších řečí rázně vykročil do zasněženého večera. Zvuk jeho energických kroků rychle utlumila sněhová pokrývka.

Kordélie si povzdechla a vykročila po chodníku za Matthewem. South Kensington připomínal pohádku, s bílými domy zalitými třpytivým ledem a září pouličních lamp zahalených do svatozáře sněhem změkčené mlhy. „Mám pocit, že se poslední dobou za Alastaira pořád omlouvám. Minulý týden dokázal rozplakat i mlékaře.“

Matthew jí pomohl nastoupit do kočáru. „Mně se za něj omlouvat rozhodně nemusíš. Já potřebuji protivníka, na kterém si můžu bystřit svůj důvtip.“

Vyhoupl se za ní a zavřel těžká dvířka. Hedvábím vyložený interiéř kočáru zútulňovaly měkké polštářky a sametové závěsy přes okna. Kordélie se pohodlně opřela. O paži se jí otřel rukáv Matthewova kabátu. Kordélie měla pocit, jako by ji ten dotek uklidňoval.

„Mám pocit, jako bych tě neviděla celou věčnost, Matthewe,“ řekla. Byla ráda, že může změnit téma. „Slyšela jsem, že se tvoje matka vrátila z Idrisu a Charles z Paříže.“ Jako konzulka pobývala Matthewova matka Charlotte často mimo Londýn. Její syn Charles, Matthewův bratr, nastoupil na nižší úřednické místo v pařížském Institutu, kde se školil v politice: všichni věděli, že Charles má ambice stát se příštím konzulem.

Matthew si zajel prsty do vlasů a smetl ledové krystalky. „Znáš matku – jakmile vystoupí z kočáru, už je zase v pohybu. A Charles samozřejmě neztrácel čas a vrátil se domů, aby ji viděl. A hlavně aby připomenul pařížskému Institutu, jak blízko má ke konzulce a jak moc ona spoléhá na jeho rady. Vždyť on už poučuje i otce a Martina Wentwortha. Když jsem odcházel, vyrušil je z partie šachu jen proto, aby se je pokusil zatáhnout do diskuse o podsvětanské politice ve Francii. Wentworth vypadal docela zoufale – nedivil bych se, kdyby v tu chvíli doufal, že Christopher způsobí v laboratoři další výbuch a on tak bude mít šanci na útěk.“

„Další výbuch?“

Matthew se zazubil. „Kit při svém posledním experimentu málem sežehl Thomasovi obočí. Tvrdí, že už brzy dokáže vznítit střelný prach i přes působení run, ale Thomasovi už nezbude žádné obočí, které by mohl obětovat na oltář vědy.“

Kordélie se snažila nějak vtipně navázat na narážku o Thomasově obočí, ale nic ji nenapadlo. „Tak dobrá,“ řekla a zimomřivě si obemkla trup pažemi. „Vzdávám se. Kde je James? Dostal na poslední chvíli strach a utekl do Francie? Ruší se svatba?“

Matthew vylovil zpod kabátu stříbrnou placatku, a než odpověděl, lokl si z ní. Že by se snažil získat čas? Vypadá nějak ustaraně, pomyslela si Kordélie, i když starosti a Matthew, to nešlo příliš dohromady. „Obávám se, že je to moje chyba,“ připustil. „No, tak moje a ostatních Zbojníků, abychom byli spravedliví. Na poslední chvíli jsme prostě usoudili, že nemůžeme nechat Jamese vlézt do chomoutu, aniž bychom mu uspořádali večírek, a mým úkolem je postarat se, aby se k tobě nedostaly skandální podrobnosti.“

Kordélie cítila, jak její nitro zaplavuje vlna úlevy. James se na ni nevykašlal. Jistěže ne. To by přece nikdy neudělal. To by ani nebyl James.

Narovnala se v ramenu. „Vzhledem k tomu, žes mi právě prozradil, že půjde o skandální večírek, se ti asi úkol splnit nepodařilo, co?“

„Ale kdepak!“ Matthew si dopřál další hlt z láhve a teprve pak ji schoval do kapsy. „Já jsem ti jen řekl, že James tráví předvečer před svatbou se svými přáteli. Mysli si třeba, že popíjejí čaj a studují historii víl v Bavorsku. Já mám za úkol zajistit, aby ses nedozvěděla něco jiného.“

Kordélie se neubránila úsměvu. „A jak to hodláš zařídit?“

„Samozřejmě tě vezmu na naši vlastní skandální akci. Nemyslela sis doufám, že *opravdu* jedeme na piknik Pouncebyových?“

Kordélie odtáhla závěs z okna kočáru a vyhlédla do noci. Mís-to ulic Kensingtonu lemovaných zasněženými stromy uviděla, že projíždějí West Endem směrem na periferii. Ulice tu byly úzké a zahalené mlhou a všude se to tu hemžilo lidmi, kteří mluvili snad tuctem jazyků a ohřívali si ruce nad ohni hořícími v sudech.

„Soho?“ otázala se zvědavě Kordélie. „Kam máme namířeno? Do Pekelné uličky?“

Matthew povytáhl obočí. „Kam jinam?“ Pekelná ulička byl název podsvětanského nočního klubu a salónu, který byl otevřen

několik nocí v týdnu v navenek naprosto nenápadné budově na Berwick Street. Kordélie se tam odvážila už dvakrát, a i když už od jejích návštěv pár měsíců uplynulo, věděla, že na ně nikdy nezapomene.

Kordélie nechala spadnout závěs a otočila se zpět k Matthewovi, který ji bedlivě pozoroval. Předstírala, že potlačuje zívnutí. „Vážně, zase tam? Tam už to znám tak dobře, žes mě zrovna tak mohl vzít do dámského bridžového klubu. Určitě musíš znát i nějaká opravdu skandální místa, ne?“

Matthew se široce usmál. „Chceš po mně, abych tě vzal do hospody U Oholeného vlkodlaka?“

Kordélie se po něm ohnala rukávníkem. „Ta je jen vymyšlená. Nevěřím, že něco takového existuje.“

„Věř mi, když ti říkám, že existuje jen málo skandálnějších míst, než je Pekelná ulička, a už vůbec žádné, kam bych tě mohl vzít a doufat, že mi to James odpustí,“ prohlásil Matthew. „Zkazit nevěstu svému *parabátai* se nepovažuje za zrovna sportovní.“

Kordélie se hlasitě zachechtala a najednou ucítila, jak strašlivá na ni dolehla únava. „Ale Matthewe, vždyť ty přece víš, že je to svatba jen naoko,“ řekla. „Je úplně jedno, co dělám. Jamesovi na tom nezáleží.“

Zdálo se, že Matthew váhá. Kordélie odmítla dál hrát komedii a on tím byl zjevně zaskočen. Matthew však nikdy nehledal slova dlouho. „Ale záleží,“ řekl, když kočár uhnul do Berwick Street. „I když možná ne tak, jak si to všichni představují. Nemyslím si ale, že bude tak těžké být za Jamese provdaná, a navíc je to jen na rok, ne?“

Kordélie zavřela oči. Tak zněla dohoda, kterou s Jamesem uzavřeli: jeden rok manželství, aby si oba zachránili pověst. Pak Kordélie požádá o rozvod. Rozejdou se v dobrém a zůstanou přáteli.

„Ano,“ řekla po chvílce. „Jen na rok.“

Kočár zastavil těsně pod pouliční lampou, jejíž žluté světlo ozářilo Matthewovu tvář. Kordélie ucítila slabé píchnutí u srdce. Matthew věděl zrovna tolik jako všichni ostatní včetně Jamese, ale v jeho očích bylo něco – něco, co v ní na okamžik probudilo obavu, že Matthew tuší ten poslední dílek skládačky, kousek, který

ona před všemi skryla. Nesnesla by, kdyby ji někdo litoval. Neunesla by, kdyby někdo věděl, jak zoufale Jamese miluje a jak moc si přeje, aby to manželství bylo opravdové.

Matthew otevřel dvířka kočáru a objevilo se dláždění Berwick Street, jež se jen lesklo rozbředlým sněhem. Matthew seskočil a po krátkém rozhovoru s kočím natáhl paži, aby pomohl Kordélii vystoupit.

Do Pekelné uličky se vcházelo úzkým průchodem Tyler's Court. Matthew nabídl Kordélii rámě a společně se vnořili do stínů. „Tak mě napadá,“ řekl, „že zatímco my možná známe pravdu, zbytek pobočky ne. Vzpomeň si, jak protivní k tobě byli, když jste poprvé přijeli do Londýna – a teď se ta banda samolibých hejsků musí dívat, jak si bereš jednu z nejlepších partií v zemi. Podívej se na Rosamund Wentworthovou. Ta se zasnoubila s Thobym Baybrookem jen proto, aby ukázala, že nejsi jediná, kdo se dokáže provdat.“

„Opravdu?“ To Kordélii skutečně pobavilo; nikdy by ji nenapadlo, že má něco společného s Rosamundiným náhlým zasnoubením. „Předpokládám ale, že v jejich případě je to z lásky.“

„To načasování vyvolává otázky, nic víc neříkám.“ Matthew ležérně mávl rukou. „Jen se ti snažím naznačit, že se můžeš radovat i z toho, že ti celý Londýn závidí. Všichni, kdo tebou pohrdali, když ses tu objevila – všichni, co tě zatracovali kvůli tvému otci nebo o tobě šířili drby – se budou užírat závistí a budou si přát, aby byli na tvém místě. *Užívej si to.*“

Kordélie se uchechtla. „Ty prostě na všem najdeš nějaký klad, i kdyby měl být sebevšestřednější.“

„Jsem přesvědčen, že výstřednost je cenná deviza, kterou není radno podceňovat.“ Mezitím došli ke vstupu do Pekelné uličky a privátním vchodem vešli do úzké chodby se stěnami pokrytými těžkými gobelíny. Chodba vypadala, že je vyzdobená na Vánoce (ačkoli do svátků zbývaly celé týdny); gobelíny zdobily zelené větve ovinuté bílými růžemi a vlčími máky.

Labyrintem malých salónek se propletli až k osmihrannému hlavnímu sálu. Dnes vypadal docela jinak než jindy; třpytivé stromy s holými větvemi a kmeny natřenými nabílo se tu tyčily

v rozestupech, ověšené tmavě zelenými věnci a červenými skleněnými koulemi. Zářící nástěnná malba znázorňovala přírodní scenérii: ledovec lemovaný hájem zasněžených borovic, ze stínů mezi stromy vykukovaly sovy. Kolem stromu zasaženého bleskem se ovijelo hadí tělo se zlatě se lesknoucími šupinami a s hlavou černo-
 vlasé ženy. V popředí sálu Malcolm Fade, nejvyšší čaroděj Londýna, muž s nápadně rudofialovými očima, udával rytmus skupině víl při jakémisi složitém tanci.

Na podlaze byly hromady čehosi, co vypadalo jako sníh, ale při bližším pohledu se ukázalo, že je to jemně nadrcený bílý papír, jehož závěje vířili tančící podsvětlané. Netančili samozřejmě všichni – mnoho hostů salónu se tísnilo u malých kulatých stolků a v rukou svírali měděné koflíky se svařeným vínem. Opodál seděli vlkodlak a víla a debatovali spolu o právu Irska na sebeurčení. Kordélie vždycky žasla nad tím, jak se v Pekelné uličce ten pestrý dav podsvětlanů shodne; nepřátelství panující tam venku mezi upíry a vlkodlaky nebo mezi různými vilími dvory tady jako by bylo pozastaveno v zájmu diskusí o umění a poezii. Vůbec se nedivila, že se tu Matthewovi tak líbí.

„No ne, má oblíbená lovkyně stínů,“ ozval se líně povědomý hlas. Kordélie se otočila a poznala mladého vlkodlaka Clauda Kellingtona, hudebníka, který se v Pekelné uličce staral o zábavu. Seděl u stolu s vílou s dlouhými modrozelenými vlasy, která na Kordélii zvědavě civěla. „Vidím, že jsi přivedla Fairchilda,“ dodal Kellington. „Pokusila by ses přimět ho, aby byl trochu zábavnější, prosím? Nikdy netančí.“

„Claude, já tady zábavu udržuju v chodu,“ namítl Matthew. „To já jsem tady nenahraditelný, to já jsem to dychtivé publikum.“

„No, tak mi přiveď další umělce, jako je tahle,“ řekl Kellington a ukázal na Kordélii. „Pokud náhodou na nějaké narazíš.“

Kordélie si nemohla nevzpomenout na výkon, kterým na Kellingtona tak zapůsobila. Tančila tehdy na jevišti Pekelné uličky tak skandálním způsobem, že ze všech nejvíc šokovala sama sebe. Snažila se teď nečervenat a pokoušela se tvářit se jako světačka, která na lusknutí prsty zatančí jako Salome.

Pokývla směrem k ozdobeným větvím. „Tak v Pekelné uličce už se slaví Vánoce?“

„Ne tak docela.“ Kordélie se otočila a uviděla Hypatii Vexovou, šefovou Pekelné uličky. Podnik sice vlastnil Malcolm Fade, ale hosty zvala Hypatia; nikdo, s kým by nesouhlasila, sem neměl šanci vkročit. Měla na sobě třpytivé červené šaty a do hřívý tmavých vlasů měla vetknutou zlacenou pivoňku. „Tady se Vánoce neslaví. Naši hosté si samozřejmě mohou ve svých domovech dělat, co se jim zlíbí, ale Pekelná ulička v prosinci vzdává hold spíše své patronce a slaví svátek Festum Lamia.“

„Své patronce? Myslíte sebe?“ otázala se nejistě Kordélie.

V Hypatiiiných výrazných očích s hvězdovitými zorničkami se mihl pobavený záblesk. „Své vesmírné patronce. Naši pramáti, některými nazývané matka čarodějů, jinými matka všech démonů.“

„Aha,“ ozval se Matthew. „Lilith. Teď teprve chápu, proč je tu najednou výzdoba o tolik bohatší na sovy než obvykle.“

„Sova je jedním z jejích symbolů,“ řekla Hypatia a přejela rukou po opěradle Kellingtonova křesla. „V prvních dnech Země Bůh stvořil Adamovi ženu. Její jméno bylo Lilith, a protože se nepodvolila Adamovým přáním, byla vyvržena z rajske zahrady. Stala se nevěstou démona Samaela a měla s ním mnoho démonských dětí, jejichž potomky byli první čarodějové. To rozhněvalo nebesa, jež vyslala tři anděly pomsty jménem Sanvi, Sansanvi a Semangelaf, aby Lilith potrestali. Andělé ji učinili neplodnou a vyhnali ji do říše Edóm, pustiny obývané nočními tvory a vřeštěcími sovami, kde přebývá dosud. Jen občas se z Edómu vymaní, aby pomohla čarodějům, kteří jsou věrní její věci.“

Většina příběhu byla Kordélii známa, i když v legendách lovců stínů byli oni tři andělé hrdiny a ochránci. Osm dní poté, co se narodilo dítě lovce stínů, byl proveden rituál, při němž mlčenliví bratři i železné sestry nad dítětem odříkávali jména Sanvi, Sansanvi a Semangelaf. Sona kdysi Kordélii vysvětlila, že tento rituál má sloužit k ochraně duše dítěte před posednutím nebo jiným vlivem démonů.

Asi bude nejlepší se o tom teď nezmiňovat, pomyslela si. „Matthew mi sice slíbil skandál,“ řekla, „ale obávám se, že Spolek zrovna nepřeje lovcům stínů, kteří se účastní narozeninových oslav neblaze proslulých démonů.“

„Nejsou to její narozeniny,“ řekla Hypatia. „Pouze oslava. Věříme, že v tomto čase opustila rajsskou zahradu.“

„Aha, proto ty červené tretky rozvěšené po stromech,“ pochopila Kordélie. „To mají být jablka. Zakázané ovoce.“

„V Pekelné uličce je rozkoší konzumovat to, co je zakázáno,“ odvětila s úsměvem Hypatia. „Jsme přesvědčeni, že to, co je tabu, je lahodnější.“

Matthew pokrčil rameny. „Nechápu, co by na tom Spolku mělo vadit. Nevěřím, že potřebujeme oslavovat Lilith nebo něco podobného. Jsou to jen dekorace.“

Hypatia se zatvářila značně pobaveně. „Pochopitelně. Nic víc. To mi připomíná...“

Významně pohlédla na Kellingtonovu vílí společnici, která se bez řečí zvedla a uvolnila Hypatii místo. Hypatia se usadila, až se kolem ní zavlily sukně. Víla zmizela v davu dřív, než Hypatia znovu promluvila: „Od vaší poslední návštěvy se pohřešuje moje pyxis, slečno Carstairsová. Matthew tu byl taky, pokud si vzpomínám. Je snad možné, že bych vám ji nějakým nedopatřením věnovala?“

Ale ne. Kordélie si vzpomněla na pyxis, kterou před několika měsíci ukradli: explodovala během bitvy s démonem mantikorem. Podívala se na Matthewa. Ten jen pokrčil rameny a z podnosu kolemjdoucímu vílímu číšníkovi sebral hrnek kořeněného vína. Kordélie si odkašlala. „A víte, že ano? Pokud si vzpomínám, popřála jste mi k tomu hodně štěstí do budoucna.“

„Nejen že to byl dar nesmírně velkorysý,“ vložil se do toho Matthew, „ale také nám nesmírně pomohla při záchraně Londýna před zničením.“

„Ano,“ přisvědčila Kordélie. „Naprosto zásadním způsobem. Byl to absolutně nepostradatelný nástroj k zabránění totální katastrofě.“

„Pane Fairchilde, máte na slečnu Carstairovou neblahý vliv. Začíná projevat až znepokojivou míru troufalosti.“ Hypatia se otočila ke Kordélii, pohled jejích hvězdicovitých zornic byl však naprosto neproniknutelný. „Musím přiznat, že jsem poněkud překvapená vaší dnešní návštěvou. Očekávala bych, že nevěsta z řad lovců stínů bude chtít strávit večer před svatbou broušením zbraní nebo usekáváním hlav cvičným figurínám.“

Kordélie začala přemýšlet, proč ji Matthew vzal právě do Pekelné uličky. Nikdo přece nestojí o to strávit noc před svatbou ve společnosti povýšeneckých čarodějů, kteří si z něj utahují, bez ohledu na to, v jak zajímavě vyzdobeném prostředí se taková otrava odehrává. „Já nejsem obyčejná nevěsta z řad lovců stínů,“ odsekla proto.

Hypatia se pousmála. „Když to říkáte... myslím ale, že vás tady pár hostů očekává.“

Kordélie se rozhlédla po sále a ke svému překvapení uviděla u jednoho stolu hned dvě známé – Annu Lightwoodovou, jako vždy nádhernou ve vypasovaném redingotu a modrých kamaších, a Lucii Herondaleovou, která na ni usilovně mávala. Ve slonovinově bílých šatech posetých modrými korálky jí to nesmírně slušelo.

„Tys je pozval?“ zeptala se Kordélie Matthewa, který zrovna přikládal ke rtům stříbrnou placatku. Zaškaredil se, když zjistil, že je prázdná, a zastrčil ji do kapsy. Oči se mu už podezřele leskly.

„Pozval,“ přiznal. „Nemůžu tu zůstat – musím za Jamesem – ale chtěl jsem mít jistotu, že budeš v dobré společnosti. Mají svoje instrukce – budou s tebou tančit a pít třeba až do rána. Dobře se bav.“

„Děkuji.“ Kordélie se natáhla na špičky, aby Matthewa políbila na tvář – voněl hřebíčkem a brandy – ale ten se na poslední chvíli otočil a její polibek se otřel o jeho rty. Rychle se odtáhla a neušlo jí, že ji pozorně sledují Kellington i Hypatia.

„Ještě než odejdeš, Fairchilde,“ zavolal na Matthewa Kellington. „Všiml jsem si, že máš prázdnou láhev. Pojď se mnou k baru, nechám ti ji doplnit podle tvého vlastního výběru.“

Ten jeho hladový, dravý pohled, který na Matthewa upíral, Kordélii připomněl, jak se tehdy po jejím tanečním vystoupení díval na ni.

„Nabídku čehokoliv podle vlastního výběru jsem nikdy neodmítl,“ prohlásil Matthew a nechal se Kellingtonem odvést k baru. Kordélie na něj chtěla ještě zavolat, ale pak si to rozmyslela. Stejně už na ni mávala i Anna, aby si k nim přisedla.

Omluvila se Hypatii a už byla asi v polovině sálu, když její pozornost upoutaly dvě mužské postavy v příšeří. S úžasem si uvědomila, že jsou to Matthew a Kellington. Matthew se opíral o stěnu a Kellington, který byl o něco vyšší, se k němu skláněl.

Kellington právě pokládal dlaň Matthewovi na zátylek a vjížděl mu prsty do hustých vlasů.

Kordélie viděla, jak Matthew zavrtěl hlavou, když se do hloučku na parketu vmísili další tanečníci a zaclonili jí výhled; když uhnuli, zjistila, že Matthew je pryč a Kellington s podrážděným výrazem ve tváři míří zpět k Hypatii. Vlastně sama nechápala, co jí tak šokovalo – nebylo pro ni žádnou novinkou, že Matthew má rád muže stejně jako ženy, a navíc je svobodný: může si dělat, co uzná za vhodné. Přesto ji Kellingtonův výraz znepokojil. Doufala, že Matthew bude opatrný...

Vtom jí kdosi položil dlaň na paži.

Otočila se a spatřila vílu, která předtím seděla s Kellingtonem. Měla na sobě šaty ze smaragdově zeleného sametu a na krku se jí blyštil náhrdelník ze zářivě modrých kamenů.

„Omlouvám se, že obtěžuji,“ pronesla víla šeptem, jako by se něčeho bála. „Jste... vy jste ta dívka, co tu pro nás před pár měsíci tančila?“

„To jsem,“ odvětila opatrně Kordélie.

„Zdalo se mi, že vás poznávám,“ řekla víla. V bledém obličejí měla podivně napjatý výraz. „Docela jsem vás tehdy obdivovala. A samozřejmě mě zaujal i váš meč. Ta vaše zbraň je opravdu samotná Cortana?“ Poslední slova už zase jen šeptala, jako by pouhé vyslovení toho jména vyžadovalo odvahu.

„Ale kdepak,“ odvětila Kordélie. „To je jen napodobenina. Šikovně udělaná kopie.“

Víla na ni chvíli zírala a pak se hlasitě rozesmála. „No zajisté!“ vyhrkla pak. „Někdy zapomínám, že smrtelníci žertují – je to vlastně

lež, ale má to být vtipné, že? Jenže každá pravá víla pozná dílo kováře Waylanda.“ Obdivně si meč prohlížela. „Pokud si to mohu dovolit posoudit, Wayland je nejlepší žijící kovář na Britských ostrovech.“

To zase vyvedlo z míry Kordélii. „Žijící?“ opakovala po víle. „Chcete říct, že kovář Wayland dosud žije?“

„No samozřejmě!“ prohlásila víla a zatleskala. Kordélii by v tu chvíli nepřekvapilo, kdyby jí důvěrně prozradila, že kovář Wayland je ten značně opilý goblin v rohu se stínidlem od lampy na hlavě. Víla však místo toho řekla jen: „Už po staletí se sice žádný jeho výrobek nedostal do lidských rukou, ale říká se, že stále provozuje svou kovárnu ve svahu pod kopci v Berkshire Downs.“

„Nepovídejte,“ odvětila Kordélie a úpěnlivým pohledem přítomně prosila Annu o záchranu. „To je skutečně zajímavé.“

„Pokud byste měla zájem setkat se se stvořitelem Cortany, mohla bych vás k němu zavést. Kolem velkého bílého koně a pod kopec. Za pouhou minci a příslib...“

„Ne,“ řekla Kordélie pevně. Možná je doopravdy tak naivní, jak si to o ní hosté Pekelné uličky myslí, ale i ona ví, jak reagovat, když se s ní víla snaží uzavřít dohodu: odejít. „Užijte si večer,“ dodala, „ale já už musím jít.“

Už se obracela k odchodu, když víla tlumeně pronesla: „Víte přece, že muže, který vás nemiluje, si vzít nemusíte.“

Kordélie ztuhla. Ohlédla se přes rameno; víla na ni upírala napjatý pohled, z něhož jako by se vytratila veškerá předchozí zasněnost. Její oči byly pronikavé a ostrážité.

„Existují i jiné cesty,“ naznačila. „Věděla bych, jak pomoci.“

Kordélie nehnula ani brvou. „Omluvte mě, čekají mě,“ řekla už jen a s bušícím srdcem odkráčela. Zabořila se do křesla naproti Anně a Lucii, které ji přivítaly s nadšeným jásotem, ale Kordélie byla v tu chvíli myšlenkami na hony daleko.

Muže, který vás nemiluje. Jak tohle nějaká víla může vědět?

„Sedmikrásko!“ připomněla se jí Anna. „Vnímej přece. Dohadujeme se tu kvůli tobě.“ Upila z vysoké sklenky šampaňského, a sotva zlehka pokynula rukou, objevila se druhá, kterou Anna podala Kordélii.

„Hurá!“ zvolala nadšeně Lucie. Pak jako by zapoměla na svůj jablečný mošt i obě přítelkyně a střídavě zuřivě čmárala do notýsku a zírala kamsi do prázdna.

„Copak, osvítila tě inspirace, zlato?“ zeptala se jí Kordélie. Srdce se jí začínalo zvolna zklidňovat. Ta víla prostě žvaní nesmysly, řekla si pevně. Musela vyslechnout rozhovor s Hypatií o její svatbě a rozhodla se využít nejistoty, jíž trpí každá nevěsta. Která by se nebála, že ji muž, jehož si bere, třeba nemiluje? V Kordéliině případě je to sice třeba pravda, ale strach z toho má každá nevěsta a víly ze strachu smrtelníků žijí. Nic to neznamena – prostě se jen snažila vymámit na Kordélii to, oč žádala: minci a příslib.

Lucie zamávala rukou potřísněnou inkoustem, aby upoutala její pozornost. „Je tu *tolik* materiálu,“ řekla nadšeně. „Viděla jsi Malcolma Fadea? Nosí úžasný kabát. Jo, a rozhodla jsem se, že lord Kincaid nebude temperamentní námořní důstojník, ale umělec, jehož práce byla v Londýně zakázána, a tak uprchl do Paříže, kde se jeho múzou stane krásná Kordélie a on bude hostem těch nejlepších salónů...“

„A co se stalo s vévodou z Blankshiru?“ otázala se Kordélie. „Myslela jsem si, že se ta románová Kordélie má stát vévodkyní.“

„Zemřel,“ odvětila Lucie a slízla si z prstu kapku inkoustu. Na krku se jí leskl zlatý řetízek. Tenhle prostý zlatý medailonek už nosila několik měsíců. Když se jí na něj Kordélie zeptala, Lucie řekla, že je to staré rodinné dědictví, které má nosit štěstí. Kordélie si dosud pamatovala ten zlatavý záblesk ve tmě oné noci, kdy James málem zemřel na následky démoního jedu na hřbitově Highgate. Nevzpomínala si, že by ten medailonek viděla Lucii nosit někdy předtím. Asi by na Lucii mohla naléhat, ale uvědomovala si, že ona má před svou budoucí *parabátai* svá vlastní tajemství, takže by jen stěží mohla požadovat, aby se jí Lucie se vším svěřovala, zvláště když šlo o takovou drobnost, jako byl nějaký řetízek.

„To vypadá na dost tragický román,“ poznamenala Anna, která se dosud kochala hrou světla ve sklence šampaňského.

„Ale vůbec ne,“ odvětila Lucie. „Jen jsem nechtěla, aby se románová Kordélie vázala na jediného muže. Chtěla jsem jí dopřát trochu toho dobrodružství.“

„Je asi docela neobvyklé, když takovýhle názor zazní v předvečer svatby,“ prohlásila Anna, „ale přesto tomu tleskám. I když člověk doufá, že v dobrodružstvích budeš pokračovat i po svatbě, Sedmikrásko.“ Když pozvedla sklenku k přípitku, v modrých očích jí zajiskřilo.

Lucie sáhla po svém koflíku. „Na konec svobody! A na počátek radostného zajetí!“

„Nesmysl,“ prohlásila Anna. „Pro ženu představuje svatba počátek jejího osvobození, Lucie.“

„Jak to?“ zajímalo Kordéliei.

„Neprovdaná dáma,“ řekla Anna, „je společností vnímána jako neprovdaná dočasně a předpokládá se u ní snaha vdát se. Vdaná žena naopak může flirtovat, s kým chce, aniž by uškodila své pověsti. Může se volně pohybovat. Například do mého bytu a z něj.“

Lucie vykulila oči. „Chceš říct, žeš měla milostné aférky i s prodanými ženami?“

„Chci říct, že jich bylo víc, než by se předpokládalo,“ odvětila Anna. „Prostě je to tak, že vdaná žena má volnější ruce a může si dělat, co se jí zlíbí. Svobodná slečna jen stěží může opustit dům bez doprovodu. Vdaná paní může nakupovat, chodit na přednášky, setkávat se s přáteli – má tucet výmluv, proč odchází pryč z domova, a k tomu v nápadném klobouku.“

Kordélie se zachichotala. Anna a Lucie ji dokázaly rozveselit vždycky. „Dámy v nápadných kloboucích ty máš ráda.“

Anna výstražně vztyčila prst. „Dáma, která si dokáže vybrat takový klobouk, který se k ní doopravdy hodí, velice pravděpodobně věnuje pozornost i všem ostatním vrstvám svého úboru.“

„Jak moudrý postřeh,“ řekla Lucie. „Nevadilo by ti, kdybych to použila ve svém románu? Tohle je přesně něco, co by řekl lord Kincaid.“

„Dělej, jak myslíš, ty malá strako,“ řekla Anna, „stejně už jsi mi ukradla dobrou polovinu mých nejlepších výroků.“ Její pohled těkal po sálu. „Viděla jsi Matthewa s Kellingtonem? Doufám, že se to znovu nerozjede.“

„Co je s Kellingtonem?“ zajímala se okamžitě Lucie.

„Asi tak před rokem Matthewovi málem zlomil srdce,“ odpověděla Anna. „Matthew má ve zvyku nechat si je lámat. Vypadá to, že beznadějně lásce dává přednost.“

„Vážně?“ Lucie už zase pohotově cosi čmárala do notesu. „No páni.“

„Zdravím vás, milé dámy,“ pronesl nad nimi vysoký mladý muž s mrtvolně bílou pletí a vlnitými hnědými vlasy, který se u jejich stolu objevil jako mávnutím kouzelného proutku. „Která z vás, oslnivé krásky, si se mnou přeje tančit jako první?“

Lucie vyskočila jako čertík z krabičky. „Já půjdu,“ vyhrkla. „Jste upír, že?“

„Ehm... ano.“

„Skvělé. Budeme tančit a vy mi povíte všechno o vampyrismu. Pronásledujete krásné dámy ulicemi města v naději, že získáte doušek jejich ušlechtilé krve? Pláčete, protože vaše duše je zatracená?“

Mladíkovy tmavé oči ustaraně tékaly kolem. „Vážně jsem si chtěl jen zatančit,“ řekl, ale Lucie už ho popadla a odvedla na parket. Sállem se rozezněla hudba a Kordélie s Annou si se smíchem přitukly.

„Chudák Edwin,“ poznamenala Anna a ohlédla se po tanečnících. „Má trochu slabší nervy. Tak, Kordélie, a teď už začni – chci znát každíčký detail svatebního programu. Ještě ale dojdou pro šampaňské.“

2

VŠECHNO, CO MLUVÍ

*A jestliže někdy na stupních paláce, na zelené trávě
příkopu, v zasmušilé samotě své jizby se probudíte
a opojení již ubylo či zmizelo, ptejte se větru, vlny v moři,
hvězdy, ptáka, hodin, všeho, co zpívá, všeho, co mluví,
ptejte se, kolik je hodin: a vítr, vlna v moři, hvězda, pták,
hodiny vám odpoví: „Je hodina opojení. Nechcete-li
být trýzněnými otroky Času, opíjejte se; opíjejte se bez
ustání! Vínem, poesii nebo ctností, čím chcete.“*

– Charles Baudelaire, „Opíjejte se“

„Pozor, za tebou!“ vyštěkl znepokojeně Christopher. James spěšně uskočil stranou. Dva opilí vlkodlaci proletěli kolem nich a v opileckém zápase se svalili na podlahu. Thomas zdvihl sklenici nad hlavu, aby ji ochránil před strkajícím se davem.

James si nebyl jistý, zda je Ďáblova taverna tím správným místem pro dnešní večírek už proto, že tu stejně byl několikrát do týdne, ale Matthew nedal jinak. Naznačoval, že zařídil cosi speciálního.

James se rozhlédl po okolním chaosu a tiše si povzdechl. „Představoval jsem si tedy spíš klidnější večer.“

Když dorazili, nebylo to tady tak bouřlivé. U Ďábla probíhal obvyklý živý, přátelský večerní ruch, a James by jen rád proklouzl

nahoru do jejich soukromých pokojů, jako už tolikrát předtím, a prostě jen relaxoval se svými nejlepšími přáteli.

Matthew však okamžitě vylezl na židli, vyžádal si pozornost celé hospody zařinčením své stély o kovový lustr a vykřikl: „Přátelé! Dnes večer můj *parabátai*, James Jeremiah Jehoshaphat Herondale, slaví svůj poslední večer jako svobodný!“

Celá hospoda se rozezněla pískotem a rykem.

James mávl rukou na znamení díky a doufal, že tím to pro něj skončilo, zdálo se však, že opak je pravdou. Podsvětané všech ras se k němu hrnuli, aby mu potřásli rukou, poplácali ho po zádech a popřáli mu štěstí. Ke svému překvapení si James uvědomil, že skoro všechny přítomné zná – a že mnohé z nich znal vlastně už od dětství a oni ho viděli vyrůstat.

Byla tu Nisha, „nejstarší upírka z nejstarší čtvrti tohoto starého města“, jak o sobě s oblibou říkala. Byli tu i Sid a Sid, dva vlkodlaci, kteří se neustále hádali, kdo z nich smí být „Sid“ a kdo musí být „Sidney“. Nechyběl ani podivný hlouček skřetů, kteří si brebentili mezi sebou, nikdy se nebavili s nikým jiným, ale pravidelně posílali pití na svůj účet ostatním hostům, zdánlivě bez výběru. Ti teď Jamese obklíčili a naléhali na něj, aby dopil whisky, již měl nalitou, a pustil se do té, kterou mu přinesli.

Na Jamese ty projevy náklonnosti skutečně zapůsobily, ale zároveň to ještě umocnilo pocity stísněnosti, jež z nastávajícího manželství měl. *Za rok bude po všem*, pomyslel si. *Kdybyste to věděli, neslavili byste.*

Matthew brzy po svém proslovu zmizel nahoře a nechal kamarády v obklopení hlučných hýřilů, kteří se na Jamesovu počest opjeli a pokračovali v tom, dokud nenastal ten nevyhnutelný okamžik, kdy Sid udeřil Sida a dav zaburácel souhlasem a výsměchem zároveň.

Mohutný, svalnatý Thomasrazil s podmračeným výrazem přátelům cestu, aby je vmanévroval do poněkud méně přeplněného kouta lokálu.

„Nazdar, Thomasi,“ ozval se Christopher. Hnědé vlasy měl rozčuchané, brýle posunuté na temeno hlavy. „Ta Matthewova speciál-

ní zábava by měla začít...“ S nadějí pohlédl ke schodům. „... každou chvíli.“

„Když Matthew plánuje něco speciálního, je to obvykle buď strašlivě rozkošné, nebo rozkošně strašlivé,“ poznamenal James. „Chce si někdo z nás vsadit na to, jak to bude dneska?“

Christopher se pousmál. „Podle Matthewa to má být nevýslovná krása.“

„To může být cokoli,“ řekl James a sledoval, jak barmanka Polly vpochozovala doprostřed vřavy, aby od sebe odtrhla Sidy, zatímco vodní skřítek Pickles přijímal sázky na vítěze.

Thomas spustil paže, dosud výbojně zkrřížené na prsou, a řekl: „Je to mořská panna.“

„Cože je to?“ opáčil James.

„Mořská panna,“ zopakoval Thomas. „Má předvádět nějaké... smyslné představení.“

„Nějaká jeho známá z polosvěta, víš,“ vložil se Christopher, který se zjevně nemohl dočkat, až se pochlubí, že zná slovo „polosvět“. Je pravda, že Matthewovy časté pakty s básníky a kurtizánami byly na hony vzdáleny Christopherovým tinkturám a zkumavkám i Thomasově obsáhlé knihovně a intenzivnímu tréninkovému režimu. Vypadalo to ale, že se oběma ulevilo, když to tajemství vyzradili.

„Cože má předvádět?“ otázal se James. „A... kde?“

„Předpokládám, že v nějaké kádi s vodou,“ řekl Christopher.

„A pokud jde o to co,“ přidal se Thomas, „tak tipuji na nějaké pouťové vystoupení. Znáš to, cinglárka, kastaněty, závojíčky...“

To Christophera zjevně zaujalo. „To se jí ty závojíčky nenamočí?“

„Bude to zážitek, na který se nezapomíná,“ pokračoval Thomas. „Aspoň Matthew to říká. Nevýslovná krása a tak dál, bla bla bla.“

James si uvědomil, že podvědomě sahá po stříbrném náramku na zápěstí a jako duchem nepřítomný přejíždí prsty po jeho povrchu. Po tak dlouhé době už si ho sotva uvědomoval – Grace Blackthornová mu ho svěřila, když mu bylo pouhých čtrnáct. Protože se ale blížila jeho svatba, James se usilovně snažil na Grace nemyslet.

Jeden rok, pomyslel si James. Ještě na rok musí Grace vytěsnit z mysli. To byl slib, který si navzájem dali. I Kordélii slíbil, že se s Grace nebude vídat o samotě za jejími zády; pokud by se to někdo dozvěděl, bylo by to pro ni ponížení. Nikdo nesmí zjistit, že jejich manželství je manželstvím jen naoko.

Pomyšlení, že při svatbě s Kordélií bude mít ten náramek na sobě, v něm vyvolávalo stísněné pocity. Připomněl si, že až se vrátí domů, musí si ho sundat. Sice to možná bude vůči Grace nespravedlivé, ale nechat si ho mu zase připadalo nespravedlivé vůči Kordélii. Když se to všechno stalo, rozhodl se, že svůj svatební slib neporuší slovem ani skutkem. Možná nebude schopen ovládat své srdce nebo myšlenky, ale náramek si sundat může. Tolik snad v jeho silách je.

Na opačné straně lokálu už Polly udělala pokyny nevelkému týmu domácích skřítků. Ti u stěny postavili pódium, na kterém se skutečně ocitla velká skleněná nádrž s vodou. Pár skřítků rozmístilo svícný, aby zajistili efektní osvětlení, a další pobíhali kolem a odsouvali nábytek, aby uvolnili místo pro publikum.

Na schodech se ozval rachot; to dolů spěchal Matthew. Světlé vlasy mu v oparu lokálu zářily jako svatozář. Sako nechal nahoře a byl jen v košili a zeleno-modře proužkované vestě. Přeskočil přes zábradlí schodiště a přistál na pódiu. Postavil se za nádrž a zvedl ruce, aby si zjednal pozornost a utišil hlučící dav hostů.

Hukot však neustával, dokud první Sid nezdvihl mohutné sevřené pěsti nad hlavu a nevykřikl: „Hej! Ticho, nebo vám rozdrtím ty vaše špinavé lebky!“

„Přesně!“ přidal se druhý Sid; neshody byly v tu chvíli očividně zapomenuty.

Ozvalo se reptání a jiný vlkodlak opodál zamumlal: „Prašivci! *No jak chcete!*“ Nakonec se ale dav přece jen zklidnil.

„No to mě podrž,“ zašeptal James. „Jak asi mořská panna sejde schody?“

Chvilku nikdo neodpovídal. Christopher si sundal brýle, očistil si je a odpověděl otázkou: „A jak se dostala nahoru?“

Thomas pokrčil rameny.

„Dobrý večer, přátelé!“ zvolal Matthew za zdvořilého potlesku. „Na dnešní večer pro vás máme něco opravdu výjimečného na počest našeho starého přítele, kterého u Ďábla všichni dobře znáte. Už léta jste tak laskaví, že nás Zbojníky snášíte...“

„A my si doteď mysleli, že je to razie lovců stínů,“ ušklíbla se Polly, „a že si s ní jen dáváte na čas.“

„Zítřka jeden z nás – jako první – vykročí vstříc vlastní zkáze a připojí se k řadám vás, ubohých ženatých podpantofláků,“ pokračoval Matthew. „Ale dnes večer se s ním rozloučíme ve velkém stylu!“

Výskot a řev, které se ozvaly v odezvě na jeho proslov, se mísily s bujaře vykřikovanými obhroublými vtípkami a bušením do stolů. Satyr a podsadité rohaté stvoření nedaleko pódia vstali a pantomimicky předváděli oplzlé objekty, dokud po nich někdo nehodil klobásu. Jeden ze skřetů spustil na klavír svižnou veselou melodii. Lokál se rozezněl hudbou a Matthew pozvedl své čarodějné světlo. Jeho záblesk osvětlil postavu sestupující po schodech.

Jamese ještě napadlo, jestli je to poprvé, co někdo použil runový kámen čarodějného světla jako jevištní osvětlení, vzápětí si ale uvědomil, na co se to dívá, a strnul. Christopher se jen přidušeně zajíkl a Thomas pouze němě zíral s vykulenými očima.

Mořská panna měla lidské nohy. James musel uznat, že jsou dlouhé a docela dobře rostlé, což nešlo přehlédnout, protože byly jen lehce zahalené do průsvitných sukní tkaných z exotických mořských řas.

Od pasu nahoru však měla bohužel tělo ohyzdné ryby s vyvalenými očima. Šupiny měla lesklé a kovově stříbřité. Odrážely světlo tak, že alespoň částečně odváděly pozornost od jejích nehybných žlutých očí velkých jako talíře.

Publikum propadlo davovému šilenství. Jásalo a vylo teď snad dvakrát hlasitěji než předtím. Jeden z vlkodlaků truchlivě, roztouženě zakvílel: „CLARIBELLA!“

„Dovolte, abych vám představil,“ zvolal Matthew s úsměvem, „mořskou pannu Claribellu!“

Dav hvízdal a nadšeně bušil do stolů. James, Christopher a Thomas nenacházeli slov.

„Ta mořská panna je nějaká obráceně,“ řekl James, když znovu nalezl alespoň část své slovní zásoby.

„Matthew najal převrácenou mořskou pannu,“ souhlasil Thomas. „Poví mi někdo proč?“

„To by mě zajímalo, co je to za rybu,“ řekl Christopher. „Jsou mořské panny nějaký konkrétní druh ryb? Žraloci, sledi nebo něco podobného?“

„Dnes ráno jsem snídal uzenáče,“ poznamenal smutně Thomas.

Převrácená mořská panna začala kývat boky ze strany na stranu s lehkostí zkušené kabaretní tanečnice. Ústa otevírala a zavírala v rytmu hudby a mávala přitom drobnými ploutvemi po stranách těla.

K Matthewově cti bylo třeba přičíst, že ostatní hosté Ďáblových taverny byli podle všeho bezmeznými obdivovateli Claribelly i jejích výkonů. Když její tanec skončil, stáhla se za svoji nádrž, aby se alespoň částečně ochránila před nejdotěrnějšími příznivci.

„No každopádně má něco do sebe,“ poznamenal Christopher. Pohlédl významně na Jamese. „Co říkáš?“

„Měli jsme jít na ten sánkařský piknik Pouncebyových,“ řekl James.

„A co třeba klidný večer nahoře?“ navrhl účastně Thomas. „Prorazím nám cestu davem.“

Když vykročili shlukem podsvětlanů za Thomasem, Matthew, který už prodával lístky na soukromá setkání s Claribellou, je zahlédl a seskočil z pódia.

„Hledáš útěchu v samotě?“ zeptal se Jamese a vzal ho za paži. Voněl tak jako vždycky – směsí kolínské a brandy, dnes jen s nepatrnou stopou kouře a pilin.

„Jdu nahoru s vámi třemi,“ odvětil James. „Tomu bych samota neříkal.“

„Tak nenápadně,“ řekl Matthew. „Nevěsto ticha, nedotčená dosud, schovanko času...“

Právě došli ke schodům, když majitel hospody Ernie vyskočil na pódium a pokusil se začít s Claribellou tančit. Protože ji však zkoušel chytit jen za pár tlustých ploutví, snadno mu vyklouzla

a po hlavě skočila do kádě s ginem, kterou obýval vodní skřítek Pickles. Vzápětí se vynořila a vyprskla spršku ginu za Picklesova nadšeného ržání.

Konečně se dostali do svých soukromých pokojů v patře a Thomas za nimi zamkl dveře. Byla tu zima a ze stropu na sešlapané koberce bez ustání kapala voda, ale Jamesovi to tu stejně připadalo útulné. Tohle bylo sídlo Zbojníků, jejich útočiště, jejich brloh daleko od ruchu vnějšího světa a zároveň jediné místo, kde chtěl James právě teď být. Venku se zvedl vítr a v poryvech hnal sních proti okenním tabulkám z olovnatého skla.

Zatímco Thomas už přinášel prázdný hrnec, aby ho postavil do místa, kam kapalo nejvíc, Christopher poklekl před krbem a zkoumal polena v něm uložená. Byla vlhká od tajícího sněhu. Christopher vytáhl z kapsy jakousi kovovou trubičku připevněnou k malé skleněné baňce – vlastní vynález chemického zapalovače, na kterém v posledních týdnech pracoval. Stiskl spínač a baňka se naplnila narůžovělým plynem. Ozvalo se tlumené prasknutí a následoval záblesk plamene, který vyšlehl z konce trubice, ale vzápětí zase zhasl a do místnosti se vyvalil hustý černý kouř.

„To jsem nečekal,“ vybrebl Christopher a pokusil se ucpat trubičku cípem kapesníku. James s Matthewem po sobě vrhli podrážděný pohled a rozběhli se otevřít okna. Než se jim to podařilo, už kašlali a lapali po dechu. Thomas popadl z police ohmatanou knihu a začal s ní vyhánět kouř z okna. Rychle otevřeli i zbývající okna a nakonec i dveře, chopili se toho, co bylo zrovna po ruce a naháněli štiplavý kouř po místnosti, dokud se nerozplynul. Zůstal po něm jen nahořklý zápach a černé saze rozptýlené všude, kam oko dohlédlo.

Zabouchli okna. Thomas zamířil do vedlejší místnosti a vrátil se se suchým dřevem; když se tentokrát Christopher pokusil zapálit oheň obyčejnými zápalkami, proběhlo to bez potíží. Všichni čtyři se shlukli kolem kulatého stolu uprostřed místnosti a třásli se zimou; Matthew chytil Jamese za ruce a třel je mezi svými.

„No, prima způsob, jak se rozloučit se svobodou,“ pronesl omluvně.

„Jsem rád, že jsem tady,“ procedil James mezi jektajícími zuby. „Mimo jiné taky proto, že jenom vy víte, jak to s tím sňatkem doopravdy je.“

„Což nás osvobozuje od obvyklého očekávání, že tento předsvatební večer musí být samá zábava,“ řekl Matthew. Pustil Jamesovy ruce a postavil na stůl čtyři šálky. Zvedl láhev brandy a do každého nalil štědrú míru.

Hovořil nenuceně, ale v jeho hlase bylo znát napětí a Jamese napadlo, kolik toho Matthew asi musel vypít, než vůbec dnes večer dorazil do hospody.

„Vypadalo to, že štamgasti si Claribellino vystoupení užívali,“ řekl Thomas.

„Věděl jsi, že je to převrácená mořská panna?“ zeptal se Christopher a v jeho očích modrých jako chrpy se zaleskla nevinná zvědavost.

„No...“ zabručel Matthew a dolil si do šálku, „ne, že je to takhle, jsem netušil. Chci říct, její impresárió mi říkal, že je trochu jiná, ale já myslel, že tím naznačuje, že má trochu nižší inteligenci, a nechtěl jsem vypadat jako snob.“

Thomas si odfrkl.

„Možná sis ji mohl napřed prohlédnout, než jsi ji objednal,“ poznamenal James. Usrkl ze svého šálku a brandy ho začala zahřívát zevnitř, zatímco oheň, který se konečně s příjemným praskotem rozhořel, ho zahříval zvenčí.

Myslel to jako vtip, ale Matthew se zatvářil ublíženě. „Snažil jsem se,“ namítl. Otočil se k Thomasovi a Christopherovi. „Od vás dvou jsem tedy rozhodně žádné skvělé nápady na dnešní večer neslyšel.“

„Protože jsi řekl, že to zvládneš sám,“ připomněl mu Thomas.

„Důležité je,“ vložil se do toho Christopher, kterého znepokojovalo, že hovor spěje k možnému konfliktu, „že jsme všichni pohromadě. A že dostaneme Jamese na obřad včas, samozřejmě.“

„Samozřejmě, protože ženich hoří touhou se oženit,“ zavrčel Matthew a ostatní se po sobě podívali stejně znepokojeně jako před okamžikem Christopher. Ti čtyři se pohádali nebo poprali jen velmi zřídka, a James s Matthewem snad nikdy.

Zdalo se, že dokonce i Matthew si uvědomil, že jeho poznámka ťala příliš hluboko, až kostra pravdy zasvítla jako bílá kost v hlíně. Vytáhl láhev z kabátu a obrátil ji dnem vzhůru, ale byla prázdná. Odhodil ji na pohovku a upřel na Jamese pohled zvlhlých očí.

„Jamie,“ řekl. „Příteli můj. Můj *parabátai*. Nemusíš to dělat. Nemusíš to podstupovat. Víš to přece, ne?“

Christopher i Thomas seděli bez hnutí a mlčeli jako zařezaní.

„Kordélie...“ začal James.

„Kordélie tohle nejspíš taky nechce,“ skočil mu Matthew do řeči. „Manželství naoko? O tom rozhodně děvčata nesní...“

James vstal od stolu. Srdce mu v hrudi bilo jako zvon. „Aby mě zachránila před vězením Spolku, kde jsem mohl skončit za žhářství, ničení majetku a Anděl ví za co ještě, Kordélie kvůli mně lhala. Řekla, že jsme spolu strávili noc.“ Jeho hlas zněl drsně a chraplavě, ale každé slovo pronášel jasně a přesně. „Víš, co to pro ženu znamená. Zničila si kvůli mně pověst.“

„Ale nezničila,“ namítl Christopher. „Ty...“

„Já jsem jí nabídl sňatek,“ řekl James. „Ne, ještě jinak, řekl jsem jí, že se vezmeme. Protože Kordélie by byla ve skutečnosti první, kdo by se od takového svazku odvrátil. Nikdy by nechtěla, abych udělal něco, k čemu jsem byl přinucen, nikdy by nedopustila, abych byl kvůli ní nešťastný.“

„A jsi?“ Thomas na něj upřel pevný pohled. „Ženeš se kvůli ní do neštěstí?“

„Nešťastnější bych byl, kdyby se ublížilo jí,“ odvětil James, „a já bych za to nesl vinu. Rok manželství se Sedmikráskou je směšná cena za záchranu nás obou.“ Pomalu a dlouze vydechl. „Pamatujete si, jak jsme si všichni říkali, že to bude zábava? Jaká to bude legrace?“

„Mám pocit, že čím je ta chvíle blíží, tím menší legrace to je,“ poznamenal Christopher.

„Lehké to není,“ přidal se Thomas. „Runy manželství, sliby...“

„Já vím,“ řekl James a otočil se k oknu. Zdalo se, že sníh už pohltil celý Londýn. Seděli tu jakoby uvěznění v kobce plné světla a tepla, ale uzamčené v zamrzlém světě.

„... a Grace Blackthornová,“ doplnil Matthew.

Na chvilku se rozhostilo ticho. Nikdo z nich nevyslovil před Jamesem to jméno od zasnubního večírku Jamese a Kordélie, který se konal už před čtyřmi měsíci.

„Já vlastně ani nevím, co si o tom Grace myslí,“ řekl James. „Od toho zasnoubení byla hodně divná...“

Matthew se ušklíbl. „I když ona sama už zasnoubená byla a neměla právo...“

„Matthewe,“ ozval se tiše Thomas.

„Celé měsíce jsem s ní nepromluvil ani slovo,“ přiznal James.

„Nezapomněl jsi, doufám, že ten dům jsi zapálil kvůli ní, že ne?“ rýpl si Matthew a dolil si do šálku.

„Ne,“ řekl James pevně. „Ale na tom nezáleží. Dal jsem Sedmi-krásce slib a ten taky dodržím. Pokud jste mi chtěli zabránit v tom, abych udělal správnou věc, měli jste s tím začít o něco dřív než poslední večer před svatbou.“

Chvíli bylo naprosté ticho. Nikdo se ani nehnul a sotva dýchali. Sníh narážel na tabule s měkkým žuchnutím. James viděl ve skle sám sebe – tmavé vlasy a tvář bledou jako stěna.

Nakonec Matthew řekl: „Máš samozřejmě pravdu; jen se asi obáváme, že jsi až příliš upřímný... příliš dobrý... a přílišná dobrota může ublížit stejně jako zlý úmysl.“

„Zase tak dobrý nejsem,“ odvětil James a odvrátil se od okna.

... a najednou pokoj i jeho přátelé zmizeli a on měl pocit, že padá, točí se a klesá kamsi do nicoty, ačkoli celou dobu nehnutě stál na místě.

Vzápětí tvrdě dopadl na zem.

Ne, teď ne, to snad ne. Ale když se James postavil na nohy, ocitl se v holé pustině pod oblohou pokrytou popelem. To není možné, pomyslel si – viděl přece, jak se tahle říše stínů rozpadá za Belialova vzteklého řevu.

Když se tu ocitl naposledy, byl svědkem toho, jak Kordélie vrazila svůj meč do Belialovy hrudi. V mysli se mu bez varování zjevila scéna, kdy s taseným mečem provedla prudký výpad, až jí vlasy zavlály. V tu chvíli mu připomínala bohyni ze starých obrazů: symbol svobody a vítězství.

A pak jako by se celý svět rozpadl. Nebe se rozestoupilo a rozpadající se zemi zalilo rudočerné světlo. Potom už se James díval, jak se Belialův obličej propadá a jeho tělo se tříští na tisíc kousků.

Belial nebyl mrtvý, ale byl Cortanou natolik oslabený, že – alespoň podle Jema – se nebude moci vrátit nejméně sto let. A od té chvíle byl skutečně všude klid. James svého děda od té doby neviděl ani se mu – byť třeba jen pouhým náznakem – nezjevila Belialova říše stínů. Ale kdo jiný než Belial sem teď mohl Jamese zavléci?

James se otočil a přimhouřil oči. Něco bylo na tom místě, které tolikrát viděl ve snech a vizích, jaksi jiné. Kam zmizely ty hromady vybělených kostí, písečné duny, pokroucené a zdeformované stromy? V nesmírné dálce, za pustou plochou plevelem prorostlé suti, uviděl James obrys masivní kamenné stavby, snad nějaké pevnosti tyčící se nad pláněmi.

Něco takového by dokázal vytvořit pouze člověk – nebo jiná inteligentní bytost. James se v pustině Belialovy říše s něčím podobným nikdy ani v náznaku nesetkal.

Udělal opatrný krok, vzápětí však ucítil, jak do něj narazila prudká vzduchová vlna. Oslepený a bez dechu se zhroutil na kolena a cosi ho strhlo do bezedné temnoty. Znovu se řítit nicotou, točil se a zmítal, dokud ztěžka nedopadl na tvrdou dřevěnou podlahu.

S námahou se zvedl na lokty a vdechl pach spálených chemikálií smísený se zápachem mokré vlny. Ty hlasy uslyšel ještě dřív, než se mu zjasnil zrak. Nejhlasitěji byl slyšet Matthew: „Jamesi? Jamie!“

James slabě zakašlal. Ucítil slanou chuť. Konečky prstů se dotkl úst. Když se na ně podíval, uviděl, že jsou zbarveny směsí černé a červené. Čísi ruce ho popadly za zápěstí, jakási paže ho objala kolem ramen a hrubě ho zvedla. Ucítil brandy a kolínskou.

„Matthewe,“ zachraptěl vyprahlými ústy.

„Vodu,“ uslyšel Christophera. „Máme tu trochu vody?“

„Toho bych se ani nedotkl,“ prohlásil Matthew a usadil Jamese na širokou pohovku. Posadil se vedle něj a zadíval se mu do tváře tak upřeně, že James musel navzdory okolnostem potlačovat smích.

„Jsem v pořádku, Matthewe,“ řekl James. „A nechápu, co mi chceš vykukat z očí.“

„Voda,“ ozval se Thomas a protlačil se kolem Christophera, aby Jamesovi nabídl hrnek: Jamesovi se tak trásly ruce, že mu první doušek stekl zčásti do průdušnice, zčásti na košili. Christopher ho bušil do zad, dokud se nedokázal pořádně nadechnout a konečně i napít.

Postavil prázdný hrnek na područku pohovky. „Díky, Thomasi...“

O další slova ho připravilo Matthewovo prudké objetí. Matthew ho k sobě přitiskl jako medvěd a James na obličejích ucítil jeho studenou tvář. „Najednou z tebe byl zas ten stín,“ řekl Matthew tiše, „jako bys měl zmizet, jako bych já to způsobil a ty ses vytrácel...“

James se odtáhl natolik, aby mohl Matthewovi odhrnout vlasy z čela. „Přál sis, abych odešel?“ zeptal se uštěpačně.

„Ne. Občas si ale přeju zmizet sám,“ řekl Matthew šeptem. Nestávalo se často, aby Matthew něco řekl jen jako prosté, ryze pravdivé prohlášení bez výsměchu, škádlení nebo humoru.

„Tak to už si nikdy nepřej,“ prohlásil James a posadil se tak, aby viděl ostatní dva Zbojníky s jejich ustaranými výrazy. „Zas jsem se změnil ve stín?“

Thomas přikývl. Matthew se opíral o opěradlo pohovky a pravou rukou pevně svíral Jamesovo zápěstí, jako by se ujišťoval, že tam James stále ještě je.

„Myslel jsem si, že tohle už je za mnou,“ přiznal James.

„Už je to pár měsíců,“ přisvědčil Christopher.

„Taky jsem si myslel, že už tě to nemůže potkat,“ přidal se Thomas. „Předpokládám, že Belialova říše je zničená.“

James se podíval na své přátele a přál si je uklidnit – *nic to neznamená, kdoví proč se to stalo, jsem si jistý, že to není důležité* – ale slova mu odumřela na rtech. Ponurost toho místa měl stále až příliš jasně nejen před očima. Vnímal tu kyselou pachutí vzduchu, viděl před sebou onu vzdálenou pevnost zahalenou kouřem.

Někdo zkrátka chtěl, abych to viděl, pomyslel si. A bylo nepravděpodobné, že by s ním ten někdo mohl mít dobré úmysly.

„Já vím,“ řekl nakonec. „To jsem si myslel taky.“

* * *

Když lehce přiopilá Kordélie s chichotáním vystoupila z kočáru Institutu a nadšeně zamávala Lucii na rozloučenou, byla venku taková zima, že se zdálo, že se vzduch tetelí před očima. Domy v Cornwall Gardens za jejími zády byly tmavé a zamčené. „A děkuji za překvapení!“ zavolala a přibouchla dvířka kočáru. „Nikdy by mě nenapadlo, že strávím noc před svatbou hraním na mrkanou s vlkodlaky.“

„Myslíš, že podváděli? Mně se zdálo, že ano. Ale i tak to bylo strašně zábavné.“ Lucie se vyklonila z otevřeného okna a poslala Kordélii vzdušný polibek. „Dobrou noc, drahoušku! Zítřka budu tvou *starosvatkou*! Budou z nás sestry.“

Kordélie se snažila nedat na sobě znát pohnutí. „Jen na rok.“

„Ne,“ prohlásila Lucie pevně. „Ať se stane cokoliv, my dvě budeme sestry už navždycky.“

Kordélie se usmála a otočila se k odchodu. Vchodové dveře se otevřely a Lucie uviděla na prahu Alastaira se zdviženou lampou. Stál tam jako Diogenes hledající poctivce. Než za sestrou zavřel dveře, pokývl Lucii, ta poklepala na bok kočáru a Balios znovu vyrazil. Zvuk jeho kopyt tlumila sněhová pokrývka.

Lucie se s povzdechem opřela v sedadle potaženém modrým hedvábím. Náhle na ni dolehla únava. Byla to dlouhá noc. Anna se vytratila asi hodinu po půlnoci s Lily, upírkou z Pekingu. Lucie trvala na svém. Zůstane v Pekelné uličce tak dlouho, dokud to tam Kordélii bude bavit; věděla, že její přítelkyně má z následujícího dne hrůzu. Nemohla jí to mít za zlé. Ne že by se lidé nevdávali a neženili z nejrůznějších jiných důvodů než z lásky, ale i když to bylo dočasné, bylo to velmi dramatické. Kordélie bude muset zítřka předvést slušný výkon, stejně jako James.

„Dal bych penny, kdybych věděl, o čem přemýšlíš,“ ozvalo se v kočáře tiše. Lucie vzhledla a rty se jí okamžitě zvlínily v úsměvu.

Jesse. Seděl naproti ní a jeho tvář osvětlovala narůžovělá záře kočárové svítilny, která pronikala oknem. Lucie už se naučila ovládat, aby nenadskočila, když se tak náhle objevil. Za ty čtyři měsíce, jež uplynuly od chvíle, co se znovu seznámili, ho vídala téměř každou noc.

Vypadal pořád stejně. Nikdy nenabral ani centimetr výšky, ani vlasy mu nepoporostly. Vždycky byl oblečený stejně – v černých kalhotách a bílé košili. I ty jeho oči byly pořád stejně hluboké a zelené jako měděnka na zašlé minci.

V jeho přítomnosti měla vždycky pocit, jako by jí po páteři přejížděly jemné, citlivé prsty. Mrazilo to a hrálo zároveň.

„Penny není zrovna moc,“ řekla a snažila se o nenucený tón. „Moje myšlenky jsou velmi zajímavé a stojí za daleko víc.“

„Škoda, že jsem úplně na mizině,“ řekl a obrátil prázdné kapsy. „Bavily jste se v Pekelné uličce dobře? Anna se umí oblékat skutečně velkolepě; kéž by mi tak mohla poradit ohledně vest a kamaší, ale vždyť víš...“ Pozvedl paže a ukázal na svůj neměnný úbor.

Lucie se na něj usmála. „Kdes tam číhal? Neviděla jsem tě.“

Jen zřídka si Jesseho nevšimla, pokud byl přítomen. Před čtyřmi měsíci vydechl naposledy – jeho poslední výdech byl kdysi uvězněn ve zlatém medailonku, který teď Lucie nosila na krku – aby zachránil Jamesův život. Lucie se tehdy obávala, že se Jesse začne vytrácet, až zmizí docela. Zůstával sice k uzoufání nehmotný, ale viditelný byl velmi dobře, i když jen pro ni.

Opřel si hlavu o modro-zlaté čalounění. „Třeba jsem se zastavil jen na skok, abych se ujistil, že ses do Pekelné uličky dostala v pořádku. Kolem Berwick Street se to v noci podezřelými existencemi jen hemží – není tam nouze o lupiče, kapsáře i jiné darebáky...“

„No nepovídej?“ nadchla se Lucie. „To zní jako z *Krásné Kordélie*.“

„Dobře že mi to připomínáš,“ ozval se Jesse a vyčítavě na Lucii ukázal prstem. „Kdy mi to konečně chceš dát přečíst?“

Lucie zaváhala. Dala mu přečíst některé ze svých předchozích románů, například *Tajuplná princezna Lucie zachráněná ze spárů své příšerné rodiny*, který se mu velmi líbil, zvláště postava krutého prince Jamese. Ale *Krásná Kordélie*, to bylo něco jiného. „Pořád na ní pracuji,“ řekla. „Chce to ještě hodně úprav. Každý román se musí vycizelovat, jako když se brousí diamant.“

„Nebo leští boty, ne?“ rýpl si Jesse suše. „Taky už mě napadlo, že bych něco napsal. Uvažuji o románu o duchovi, který se příšerně, ale příšerně nudí.“

„No,“ ozvala se Lucie, „možná bys měl napsat spíš o duchovi, co má nesmírně oddanou sestru a zrovna tak oddanou... přítelkyni, které se v jednom kuse snaží přijít na to, jak docílit, aby už nebyl duchem.“

Na to Jesse neodpověděl. Lucie chtěla být vtipná, docílila však jen toho, že jeho pohled potemněl a zvažněl. Zvláštní, jak i u ducha zůstávalo oko oknem do duše. A Lucie věděla moc dobře, že Jesse duši má a že je zrovna tak živá jako jakýkoliv jiný živý tvor a zoufale touží po svobodě a světě, nikoliv po jakési poloexistenci, ke které se směla probírat pouze za noci.

Jesse se zadíval z okna. Právě projížděli náměstí Piccadilly Circus, jež bylo v tuto pozdní hodinu téměř pusté. Socha Eróta uprostřed byla pokryta slabým popraškem sněhu a na schodech pod ní spal jakýsi tulák. „Nedělej si velké naděje, Lucie,“ vypravil ze sebe konečně Jesse. „I naděje může být někdy nebezpečná.“

„Řekls to i Grace?“

„Ta by mě neposlouchala. Vůbec by mě nevnímala. Já... já jen nechci, abys byla zklamaná.“

Lucie zvedla ruku, z níž dosud nestáhla modrou kozinkovou rukavičku. Jesse vypadal, že ji pozoruje v odrazu ve skle kočárového okna, i když sebe v něm samozřejmě vidět nemohl. Možná tak byl i spokojenější.

Jesse napodobil Luciino gesto a zvedl ruku s dlaní obrácenou vzhůru. Lucie si stáhla rukavici a zlehka přiložila svoje prsty na jeho. *Ach...* Jeho ruka byla chladná a jaksi podivně nehmotná – bylo to spíš jako vzpomínka na dotek než dotek samotný. Přece však to v ní rozproudilo krev. Ucítla jiskru, jako kdyby před ní ve tmě zavířil roj světlušek.

Tlumeně si odkašlala. „S mým zklamáním si nedělej starosti,“ řekla. „Mám spoustu práce s nesmírně důležitými věcmi, a zítra mám na starosti celou svatbu.“

Pohlédl na ni s potlačovaným úsměvem. „A to jsi na to úplně sama?“

Pohodila vzdorovitě hlavou, až se květiny na jejím klobouku zatřásly. „Jsem jediná, která ví, jak na to.“

„No jistě. Vzpomínám si na tu scénu z *Tajuplné princezny Lucie zachráněné ze spárů své příšerné rodiny*, kde princezna Lucie překoná krutého prince Jamese v aranžování květin.“

„Jamese tahle kapitola opravdu naštvála,“ odvětila docela spokojeně Lucie. Vnitřek ujíždějícího kočáru střídavě zaplavoval odlesk svitu pouličních lamp. Venku zahlédli strážníka, který prováděl pravidelnou noční obchůzku před sloupořadím divadla Haymarket Theatre.

Náhle si Lucie uvědomila, že už necítí dotek Jesseho ruky. Sklopila zrak a zjistila, že má prsty natažené do prázdna. Jesse jako by se už opět navracel ke svému nehmotnému bytí. Zamračila se, ale protože Jesse už měl ruce zase složené v klíně, zbyl jí jen prchavý dojem a přesvědčení, že tohle si přece nemohla jen vysnít.

„Předpokládám, že se zítra uvidíš s Grace,“ poznamenal Jesse. „Mám dojem, že s tou svatbou nemá problém a přeje tvému bratrovi štěstí.“

Tím si Lucie nebyla tak jistá. O Grace s Jessem mluvili jen málokdy a nikdy příliš do hloubky. Lucie se s těmi dvěma nikdy neseťkávala současně, protože Jesse ležel přes den v rakvi a Grace se v noci nemohla vytrazit tak, aby si toho Bridgestockovi nebo Charles nevšimli. Jesse Grace často navštěvoval, ale Grace se Lucii nikdy nezmínila, o čem se spolu baví. Lucie s Grace se sice společně usilovně snažily Jesseho zachránit, ale jinak bylo téma Gracina bratra mezi nimi víceméně tabu.

Zdálo se, že Jesse chápe, že Grace se zasnoubila s Charlesem, aby byla uchráněna před Tatianiným vlivem, a že se James a Kordélie berou, aby zachránili Kordéliinu pověst. Dokonce se zdálo, že to považuje za správné. Jesse však svou sestru miloval nesmírnou ochrannou láskou a Lucie neměla chuť mluvit s ním o svých obavách, že Grace zlomila Jamesovi srdce.

Rozhodně ne alespoň do té doby, dokud bude potřebovat Gracinu pomoc.

„No, to ráda slyším,“ řekla Lucie rozhodně. Odbočili ze Shoe Lane a projeli železnou bránou Institutu na nádvoří. Nad nimi se na

pozadí noční oblohy tyčila temná a impozantní katedrála. „Kdy – kdy tě zase uvidím?“

Sotva to dořekla, už ji zamrzelo, že se vůbec zeptala. Objevoval se často, téměř každou noc. Neměla by na něj tlačit.

Jesse se nevesele pousmál. „Škoda, že se nemůžu ukázat na svatbě. Mrzí mě to. Rád bych tě viděl jako *starosvatku*. Ty šaty mi připomínají motýlí křídla.“

Látku na šaty – měňavý broskvově-levandulový šanzán – mu ukázala už dříve, přesto ji překvapilo, že si na to vzpomněl. V Institutu se rozsvítila světla. Lucie věděla, že se brzy objeví její rodiče, aby zkontrolovali, že se vrací v pořádku. Odtáhla se od Jesseho a sehnula se pro spadlou rukavici. Vzápětí se otevřely vstupní dveře Institutu a po dlažbě se rozlilo teplé žluté světlo.

„Třeba zítra večer...“ začala Lucie, ale Jesse už byl pryč.

GRACE: 1893–1896

Kdysi dávno byla někým jiným, tolik si ještě pamatuje. Jinou dívkou, i když měla stejně hubená zápěstí a bílé blond vlasy. Když byla ještě malá, rodiče si s ní jednoho dne sedli a vysvětlili jí, že ona, oni ani nikdo z těch, koho zná, nejsou obyčejní lidé, ale potomci andělů. Jsou *nefilim* předurčení k ochraně světa před monstry, která ho ohrožují. Nepamatovala si, odkdy má na hřbetu ruky kresbu oka. Ten obrázek byl od rodičů. Tento znak ji řadil mezi lovce stínů a umožňoval jí vidět stvůry, které byly ostatním neviditelné.

Podle všeho by si měla pamatovat detaily tváří svých rodičů i dům, ve kterém bydleli. Bylo jí sedm let – měla by si pamatovat, jak se cítila – když jí v té kamenné místnosti v Alicante jacísi cizí dospělí oznámili, že její rodiče jsou mrtví.

Ve skutečnosti však pro ni ta chvíle znamenala konec jakýchkoliv citů. Dívka, která existovala, než vešla do oné kamenné místnosti – ta dívka byla pryč.

Nejprve si myslela, že ji pošlou ke zbylým členům jejich rodiny, ačkoli její rodiče si s nimi nebyli zrovna blízcí. Místo toho ji ale poslali k úplně jinému cizímu člověku. Najednou z ní byla Blackthornová. Přijel pro ni kočár z ebenu, černého a lesklého jako koncertní křídlo. V něm projela rozkvetlými letními loukami Idrisu až na okraj Broceliánského hvozdu a před sebou spatřila zdobenou tepanou železnou bránu. Panství Blackthornových, její nový domov.

Musel to pro ni být šok, když se ze skromného domu v chudší části Alicante ocitla na dědičném panství jedné z nejstarších rodin lovců stínů. Ale jak ten šok, tak vlastně i většina jejích vzpomínek na dům v Alicante už byly pryč, stejně jako mnoho jiného.

Její nová matka byla zvláštní. Zpočátku byla laskavá, snad až příliš. Nečekaně ji popadla kolem pasu a pevně ji objala. „Nikdy jsem si nemyslela, že budu mít dceru,“ zašeptala užasle, jako by to říkala někomu jinému, koho dívka neviděla. „Navíc s tak krásným jménem. Grace.“

Grace.

Tatiana Blackthornová však byla zvláštní i v jiných směrech. Mnohdy to bylo až děsivé. Nijak se nepokoušela dům v Idrisu udržovat, nebo alespoň zabránit jeho zkáze; její jedinou služkou byla zakyslá a mlčenlivá komorná, kterou Grace vídala jen zřídka. Někdy bývala Tatiana docela příjemná, jindy ze sebe chrlila nekonečné litanie stížností a nářků – na své bratry, na ostatní rodiny lovců stínů, a vlastně na lovce stínů vůbec. Byli zodpovědní za smrt jejího manžela a jeden jako druhý, pokud to Grace pochopila správně, mohli podle Tatiany táhnout rovnou k čertu.

Grace byla vděčná, že ji Tatiana přijala, a byla ráda, že má rodinu, kam může patřit. Bylo to ale zvláštní místo. Svou novou matku nikdy pořádně nepoznala. Tatiana se bez ustání zabývala podivnými kouzly v nejtemnějších koutech panství. Byl by to velmi osamělý život, nebýt Jesseho.

Byl o sedm let starší a byl rád, že má sestru. Byl tichý a laskavý, četl jí a pomáhal jí v zahradě plést věnečky z květin. Grace neušlo, jak se zakabonil pokaždé, když jejich matka vyprávěla o svých nepřátelích a pomstě, kterou na nich toužila vykonat.

Jestli Tatiana Blackthornová někoho doopravdy milovala, byl to Jesse. Vůči Grace dokázala být kritická a sem tam došlo i na nějaký ten pohlavek nebo štulec, ale na Jesseho ruku nevztáhla nikdy. Grace netušila, jestli je to tím, že je chlapec, nebo proto, že byl Tatianiným vlastním dítětem, kdežto Grace byla pouhou přijatou chráněnkou.

Na odpovědi pramálo záleželo. Grace nepotřebovala matčino zbožňování, pokud měla Jesseho. Byl jí společníkem, když ho

nejvíc potřebovala, a byl o tolik starší, že jí připadal skoro dospělý.

Bylo dobře, že měli jeden druhého, protože jen zřídkakdy opouštěli pozemky panství, kromě krátkých výletů s matkou na Chiswick House, mohutné kamenné sídlo v Anglii, které Tatiana vyrvala svým bratrům před pětadvaceti lety a nyní je žárlivě střežila. Ačkoli byl Chiswick House blízko Londýna, a byl tudíž cenným majetkem, vypadalo to, že Tatiana je odhodlána jen sledovat, jak se rozpadá.

Grace se vždy ulevilo, když se vrátila do Idrisu. Blízkost Londýna jí nepřipomínala ani tak její starý život – který skončil v říši vzpomínek a snů – ale spíš jen to, že má nějakou minulost, dobu předtím, než patřila k Jessemu, k Tatianě a na panství Blackthorových. A jaký to mělo smysl?

Jednoho dne Grace zaslechla podivné bouchání vycházející z místnosti nad ní. Spíš ze zvědavosti než ze strachu to šla prozkoumat a zjistila, že původcem toho hluku je Jesse, který si v nejvyšším patře sídla, v jednom z těch sálů s vysokými stropy zřídil provizorní tréninkovou místnost na vrhání nožů. K tomu si sem nanosil balíky slámy, které potáhl pytlou. Původní obyvatelé tyto sály nejspíš v minulosti rovněž používali k výcviku, ale matka o nich vždy hovořila jen jako o „tanečních sálech“.

„Co děláš?“ zeptala se Grace pohoršeně. „Víš přece, že si nemáme hrát na lovce stínů.“

Jesse si došel k balíku vytáhnout hozený nůž. Grace neušlo, jak přesně zasáhl cíl. „Já si na ně nehraju, Grace. My jsme lovci stínů.“

„Rodem ano, říká matka,“ odvětila Grace opatrně. „Ale ne volbou. Říká, že lovci stínů jsou surovci a zabijáci. A trénovat nesmíme.“

Její bratr už se chystal k dalšímu hodu. „A přesto žijeme v Idrisu, utajené zemi vybudované lovci stínů a nikomu jinému neznámé. Ty máš i znamení. I já bych je měl mít.“

„Jessi,“ řekla Grace opatrně. „Opravdu ti tolik záleží na tom být lovcem stínů? Bojovat nějakými hůlkami s démony?“

„Pro to jsem se narodil,“ řekl a zamračil se. „Od svých osmi let jsem se učil sám – podkroví tohoto domu je plné starých zbraní a výcvikových příruček. A pro to ses narodila i ty.“ Grace znejistěla. V mysli se jí vynořila dávno zasutá vzpomínka, jak její rodiče vrhali nože proti prknu zavěšenému na zdi jejich malého domu v Alicante. Bojovali s démony. Tak žili a tak i zemřeli. To přece nemohla být jen obyčejná pošetilost, jak tvrdí Tatiana. Určitě to nebyl život beze smyslu.

Jesse si všiml, jak se zamyslela, ale netlačil na ni, aby mu řekla, co si myslí. Místo toho pokračoval ve své argumentaci. „Co kdyby nás jednoho dne napadli démoni? Někdo by musel chránit naši rodinu.“

„Budeš mě taky trénovat?“ vyhrkla spěšně Grace a její bratr se usmál. Neubránila se v tu chvíli slzám, jak ji dojal ten pocit, že se o ni někdo stará. Že na ní někomu záleží. Že bude patřit k něčemu mnohem většímu, než sama dokáže pochopit.

Začali s noží. Přes den se trénovat neodvažovali, ale ložnici měla matka dost daleko, aby neslyšela rachot čepelí dopadajících na terč. A Grace ke svému vlastnímu překvapení zvládala výcvik dobře. Učila se rychle. Po několika týdnech jí Jesse daroval lovecký luk a toulec z krásné červené vydělané kůže – omlouval se, že nejsou nové, ale věděla, že je vyhrabal v podkroví a týdny je pro ni čistil a opravoval. To pro ni znamenalo víc než nějaký bůhvíjak drahý dárek.

Pokračovali s výukou lukostřelby. To bylo ještě nebezpečnější, protože bylo třeba vykrást se v noci z domu, aby mohli cvičit na staré stělnici za domem, téměř až u zdi. Grace chodila do postele kompletně oblečená, počkala, až bude oknem vidět měsíc, a kradla se jako zlodějka po neosvětleném ponurém schodišti, aby se venku připojila ke svému bratrovi. Jesse byl trpělivý učitel, klidný a povzbuzující. Nikdy nepřemýšlela o tom, že by chtěla bratra, ale teď byla vděčná, že ho má – a nebyl to ten povinný vděk, který pociťovala vůči matce.

Než Grace začala žít u Tatiany, nikdy nechápala, jak účinným jedem může být samota. Jak měsíce plynuly, uvědomila si, že osamělost

dohnala její adoptivní matku k šílenství. Grace chtěla Tatianu milovat, ale její matka jí to ani neumožnila. Její osamělost ji zdeformovala natolik, že se začala lásky bát a odmítala náklonnost kohokoli kromě Jesseho. Grace nakonec pochopila, že Tatiana o její lásku nestojí. Očekávala od ní pouze lojalitu.

Grace však přemíru citů musela nějak ventilovat, jinak by snad explodovala, jako když řeka protrhne přehradu. A tak věnovala všechnu svou lásku Jessemu, který ji naučil lézt po stromech, mluvit a číst francouzsky a který sedával každý večer u její postele a četl jí z děl tak rozdílných, jako byla třeba Vergiliova *Aeneida* a *Ostrov pokladů*.

Když jejich matku zaměstnávaly jiné záležitosti, scházeli se v nepoužívané knihovně na konci chodby, kde byly u všech stěn od podlahy ke stropu police s knihami a několik velkých rozvrzaných křesel. I tohle patří k přípravě, řekl jí Jesse, a tak si spolu četli. Grace nikdy nevěděla, proč je k ní Jesse tak laskavý. Snad mu bylo od začátku jasné, že on a Grace jsou jeden druhému jediným skutečným spojencem a že jsou na sobě závislí, i pokud jde o samotné přežití. Kromě toho by mohli skončit ve stejné pasti, která pohltila jejich matku; spolu by se jim ale mohlo i dařit.

Když bylo Grace deset, Jesse přesvědčil matku, aby mu konečně dovolila runu. Argumentoval tím, že je nespravedlivé, když má žít v Idrisu, a neměl by mít dokonce ani runu vnitřního zraku. Platilo, že každý, kdo žije v Idrisu, je nadán Zrakem, a mohlo by pro něj být dokonce nebezpečné, pokud by tomu tak nebylo. Jejich matka se na to netvářila, ale nakonec svolila. Přišli dva mlčenliví bratři. Grace si už skoro nepamatovala, jak ona sama získala svoji první runu, a při pohledu na ty zjizvené, podivné se pohybující postavy v temných síních sídla Blackthornových jí naskakovala husí kůže. Sebrala však odvalu a zůstala s Jessem, když mu mlčenlivý bratr vepsal runu vnitřního zraku na hřbet pravé ruky. Byla u toho, když Jesse ruku zvedl a užasle si ji prohlédl a pak bratrům vřele děkoval.

A byla u toho, když ještě té noci zemřel.